

ЖЕТА

ЧАСОПИС

3/190 березень 2023

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Дістати з-під завалів власне «я»: десять настанов Блаженнішого Святослава на Великий піст

Бажаючи відбудувати все довкола себе, спочатку відбудуй храмину свого внутрішнього життя, власного «я». Цією та іншими настановами поділився Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав під час проповіді в Патріаршому соборі Воскресіння Христового у Сиропусну неділю.

1. В теперішніх обставинах життя України не маємо права змарнувати чи упустити час посту.

Великий піст – це період, від якого дуже багато залежить у нашому особистому, церковному та суспільному житті. Він є доброю нагодою, яку дарує нам Господь Бог і яку ми не маємо права змарнувати чи упустити, особливо в теперішніх обставинах життя України.

2. У цей благодатний час нас впроваджує Боже слово про прощення, справжній піст і скарб серця (Мт. 6, 14-21).

Впроваджуючи нас у час Великого посту, Христова Церква відкриває наш духовний зір і слух на слухання особливого Божого слова. Сьогодні в Євангелії від Матея ми чуємо частину з Нагірної проповіді Ісуса Христа, що, властиво, є осердям Його науки, переданої учням і апостолам. Це еван-

гельське читання начебто об'єднує три теми: слово про прощення, про справжній піст і про скарб, у якому перебуває наше серце. Закінчується цей уривок так: «Бо де твій скарб, там буде і твоє серце» (Мт. 6, 21).

3. Бог є джерелом життя і прощення, справжнім скарбом людини.

Якщо людина зуміє знайти цей скарб, то стане непереможною. Ба більше, повсякчасно зможе відновлюватися, як таємничий фенікс з попелу. Говорячи

про прощення, Господь Бог хоче вивести нас із людської логіки ображеного і винуватця.

4. Прощати тих, хто нам завинив, означає наслідувати Господа Бога, який ніколи не ображається.

Що означає прощати тих, хто нам завинив? Це значить наслідувати Господа Бога, який ніколи не ображається і не втомлюється нам прощати. Це ми іноді втомлюємося просити прощення, натомість наш Отець ніколи не закриває

від нас свого милосердного обличчя.

5. Господь Бог нас впроваджує нас в логіку того, хто дає.

Хочеш отримати більше, віддай більше. Хочеш відновитися, відродитися? Дай із себе життя, віддай те добро ближньому, яке очікуєш від самого Бога.

6. Великий піст – це час особливої реконструкції людини.

Час Великого посту – це час особливої реконструкції, відбудови, відновлення нашого внутрішнього світу, того храму Святого Духа, яким є кожна людина.

7. Кожний наш гріх подібний до смертоносної ракети.

Тепер, під час війни, ми щодня бачимо по телебаченню нові й нові руйнування, які приносить війна. Споглядаючи на ці кадри, ми мусимо усвідомити, що кожний наш гріх подібний до смертоносної ракети. Проте він руйнує не тільки зовнішній світ, а й підвалини життя і діяльності людини, нищить гармонію і красу її внутрішньої храмини.

8. Великий піст – це час, коли з-під завалів потрібно дістати власне «я».

Як з-під уламків споруд рятівники дістають людей, життя, яке там ще, можливо, жевріє, так період посту призначений для віднаходження на дні душі й серці людини джерела життя, яке Господь Бог у неї вклав і яке вона засипає своїми гріхами, коли від Нього відвертається.

9. Великий піст – час заглиблення у внутрішні завали.

Як ми чуємо в Божому слові, Великий піст не є зовнішньою річчю, що через неї ми маємо показати іншим, які ми правильні. Це час заглиблення у внутрішні завали, час відбудови, віднаходження Божественної сили благодаті Духа Святого, яка хоче нас усередині відродити до повноти життя.

10. Господь заохочує разом із Ним віднайти в час Великого посту скарб вічного життя.

Каже сьогодні Господь Бог про скарб, який є в нас, – скарб вічного життя. Господь Бог вклав його в нутро, у серце кожної дитини, яку закликає: «Віднайди його. Хочеш, разом його відродимо? Бажаючи відбудувати все довкола себе, спочатку відбудуй храмину свого внутрішнього життя, власного «я».

Парафію в селі Гологори з душпастирським візитом відвідав митрополит

Цьогорічне свято Трьох Святителів для парафіян храму Святої Трійці у селі Гологори, що на Золочівщині, стало знаковим – чи не вперше від освячення церкви парафію відвідав Архієпископ і Митрополит Львівський. Під час Архієрейського Богослуження владика Ігор освятив новий престіл, який спорудили завдяки старанням і жертвності вірних цього храму.

У своєму зверненні до парафіян митрополит Ігор підкреслив: «Дорогі брати й сестри, дуже дякую вам, що ви розумієте й стараєтеся про красу Божого дому, споруджуючи новий престол для приносу безкровної жертви. Під час кожної Служби Божої молюся: «Освятити тих, що люблять красу дому Твого...» Необхідно дбати про стан своєї душі, пам'ятати про любов Бога до нас, Його милосердя та бажання прощати тим, хто щиро кається. Святий апостол Павло пригадує, що «ваші тіла є храмом того Святого Духа...» Бережімо добрий стан нашої душі, щоб звільнитися від засилля демона, служачи доброму та милосердному Богу. Часи важкі, лукаві, а Господь – завжди добрий та милосердний!»

Адміністратор храму Святої Трійці отець Роман Роман із вдячністю звернувся до своїх парафіян: «Дякую усім вам, адже як ваш душпастир, як адміністратор цього храму, знаю, як дбає про нього, як стараєтеся кожен у свій спосіб. Так показуєте свою любов до Бога. Нехай ця відданість у праці, в молитві відображається і в інших напрямках діяльності та життя. Сьогодні бачимо результат ваших старань у відновленні цього храму, в спорудженні престолу. Дякую усім жертводавцям, за підтримку, а також нашим воїнам, – їх із нашого села є дуже багато, – які нас усіх захищають. Нехай Господь Бог усіх благословляє».

Після Святої Літургії архієрей звершив чин водосвяття, благословивши усіх присутніх.

Принагідно митрополит Ігор пригадав парафіянам храму Святої Трійці, що у Львівській архієпархії щовівторка дотримуються посту і моляться за наших воїнів, просячи Бога за їхнє здоров'я і багатоліття, а також за перемогу над ворогом.

Львівські владика взяли участь у Чині архієрейської хіротонії нового єпископа-помічника Київської архієпархії

18 лютого в Патріаршому соборі Воскресіння Христового відбувся Чин архієрейського найменування о. Андрія Хім'яка, а 19 лютого, у М'ясопуну неділю, під час Архієрейської Божественної Літургії, яку очолив Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав, відбувся Чин архієрейської хіротонії нового єпископа-помічника Київської архієпархії владика Андрія Хім'яка.

Разом з присутніми в соборі єпископами, священниками, чернечим сонмом та вірними молилися також Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор та єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир.

Нагадуємо, що 3 листопада 2022 року у Ватикані повідомлено, що Синод Єпископів УГКЦ обрав о. Андрія Хім'яка єпископом-помічником Київської архієпархії УГКЦ. Святіший Отець Франциск дав згоду на це обрання, призначивши йому титулярний осідок Куйкула.

Священниче рукоположення керівника пресслужби Львівської архієпархії Михайла Квасюка

На свято трьох святителів, великих архиєреїв Василя Великого, Григорія Богослова та Івана Золотоустого, єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир звершив священниче рукоположення керівника пресслужби Львівської архієпархії Михайла Квасюка.

У проповіді владика Володимир зауважив, що сьогоднішню неділю про блудного сина можна назвати святом Божого милосердя. За його словами, євангельська розповідь відображає духовну боротьбу та випробування в родині. «Якою б не була драматичною історія життя людини, вона перетворюється в радість, якщо в цьому житті знайдеться місце для Бога. Адже Бог є джерелом правдивої радості», – переконаний він.

«Сьогодні стаємо свідками та учасниками священничого рукоположення нашого співбрата Михайла, який майже рік тому, але в неділю блудного сина, отримав тут дяконське рукоположення. Бажаємо Михайлу у стіп Божого милосердя черпати силу для священничого служіння», – підкреслив владика Володимир.

Наприкінці Божественної Літургії архієрей привітав отця Михайла з отриманням святої Тайни Священства, подякував батькам та семінарійній родині отця Михайла за виховання, а також о. Любомиру Ортинському за супровід в часі дяконату.

Отець Михайло подякував Богові, батькам, рідним, дружині, владіці Володимиру, священникам за те, що були і є поруч, а також попросив про молитовну підтримку у його священничому служінні. Відтак новопоставлений ієрей уділив усім своє перше приміційне благословення.

Владика Володимир освятив медичний центр «Іванна» у Пустомитах

13 лютого єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир звершив освячення медичного центру «Іванна» у Пустомитах.

У своєму душпастирському слові з цієї нагоди архієрей подякував медичним працівникам за служіння людям, а також наголосив на важливості добре здійснювати їхню місію. «В нас тепер популярним є термін – «релокація» бізнесу. Щоправда, в медичному центрі бізнесу ніхто не зробить як такого, бо тут служіння. Служіння і бізнес – це речі трохи несумісні. Але Бог благословляє людину за її служіння там, де вона навіть не очікує. Цей медичний центр був релокований зі Львова до Пустомит. Його місія залишилася незмінна – послужити людям. Нехай Господь благословить це ваше служіння», – заохотив єпископ-помічник Львівської архієпархії.

Владика Володимир взяв участь у заходах вшанування пам'яті героїв Небесної Сотні у Львові

20 лютого, у день дев'ятих роковин розстрілів на київському Майдані, єпископ-помічник Львівської архієпархії владика Володимир взяв участь у молитовних заходах вшанування пам'яті героїв Небесної Сотні на Меморіалі пам'яті та Личаківському кладовищі. Чин панахиди у пам'ять героїв владика Володимир звершив у співслужінні військових капеланів різних конфесій. Участь в акції взяли представники міської, обласної влади, військові, діти та громадськість Львова.

У своєму душпастирському слові архиєрей пригадав, що війна за нашу гідність почалася дев'ять років тому, коли на Майдані наші Герої віддали своє життя. «Ми боримо ту гідність, яку ми отримали від Бога – гідність бути людьми. Ми нічого більше не вимагаємо, лише елементарного – бути людьми», – наголосив архиєрей.

Окремо єпископ-помічник подякував молоді і дітям за присутність. «Це покоління, яке виростило немовби вслід за нашими Героями – бо розуміли, яка висока ціна цієї нашої свободи і боротьба коштує дуже і дуже багато зусиль», – відзначив владика Володимир у своєму слові під час акції «Ангели пам'яті».

Відтак на Личаківському кладовищі відбулося покладання квітів та лампадок до могил Героїв, які загинули під час Революції гідності, а також біля могил генерала Сергія Кульчицького, полковника Андрія Соколенка та борців за волю України на полі почесних поховань № 67. Традиційно представники духовенства звершили тут Чин екуменічної панахиди за загиблими.

«Замало просто народитися – важливо жити. Важливо гідно йти розпочатою дорогою до кінця. Кожна людина народжується з гідністю Божої дитини, яку має пронести впродовж цілого життя. Герої Небесної Сотні засвідчили, що за гідність треба віддати своє життя. У неділю про страшний суд ми чули, що те, що ми зробили іншим, зробили це Богові. Герої віддали за інших своє життя, тобто подарували Богові найдорожче, що мали», – підкреслив єпископ-помічник Львівської архієпархії.

«Духовна велич Львова»

Активізація соціального служіння на парафії святого Миколая у смт Шкло

Навчання з активізації соціального служіння УГКЦ на парафіях тривають, охочих вчитись та творити добро стає щораз більше. Таким чином єпархіальна команда провела другу навчальну зустріч на парафії святого Миколая, що у смт Шкло на Яворівщині.

Ревний та соціально відкритий адміністратор храму о. Василь Урбанович запросив на зустріч голів усіх парафіяльних спільнот, серед яких – і молодіжна парафіяльна спільнота «Промінь любові», яка дуже добре знає проблеми та потреби своєї парафіяльної громади. Говорили про суть і завдання парафіяльного «Карітасу», як започаткувати таку пасторальну структуру на парафії та з чого розпочати свою діяльність, переглянули мотиваційне відео діяльності парафіяльного «Карітасу».

Слід зазначити, що місцева громада налічує понад 6000 мешканців, серед яких є досить багато потребує різних соціальних статусів. Учасники навчальної зустрічі проаналізували свої ресурси та можливості, які є досить високі, оскільки є кому та є для кого розвивати соціальне служіння на парафії. На домашнє завдання активісти мають обдумати ідею та назву свого соціального парафіяльного проекту, реалізація якого зможе суттєво покращити життєдіяльність їхньої парафіяльної громади.

Митрополит Ігор привітав отця Ореста Фредину із 60-літтям

З нагоди 60-ліття параха парафії Різдва Пресвятої Богородиці, що на Сихові у Львові, отця Ореста Фредини, Архиєпископ і Митрополит Львівський очолив Архиєрейську Літургію, яку звершив у співслужінні з єпископом-помічником Львівської архієпархії владикою Володимиром та десятками священників.

– Дякуємо вам за ваше служіння, за те, що нас завжди підтримуєте своєю посмішкою, своєю розрадою. Хай Господь благословить вас силою духа, мудрістю розуму та непохитністю віри, – наголосив у своєму привітанні архиєрей.

Відтак митрополит Ігор вручив отцеві Оресту подячну грамоту, в якій, зокрема, йдеться: «Нехай Всемилостивий Господь просвічує вас на дорозі пізнання вічних правд, освячує Своїми благодатями, щоб скріплені ними у вірі, ви поступали у святості та любові до Нього. Нехай Всевишній Господь дарує усім парафіянам мир, здоров'я на довгі роки, винагородить Своєю благодаттю для добра Церкви та українського народу».

Привітати отця Ореста з ювілеєм прийшли також парафіяни храму й ті, кому пощастило ближче знати цього священника. Присутні на події дякували отцеві за служіння та бажали довголіття і Господнього благословення.

Своєю чергою отець Орест звернувся подячними словами до митрополита за привітання, турботу, духовний супровід і молитву, а також подякував священнослужителям за підтримку і відкритість до нових звершень. Ювіляр не оминув увагою і звернувся до присутніх у храмі своїх парафіян, які завжди радо відгукуються і докладають зусилля задля розвитку парафії.

Завершилася Божественна Літургія спільним виконанням гімну «Боже Великий, Єдиний» та окропленням присутніх свяченою водою.

Митрополит Ігор вручив сертифікати парам, які пройшли передподружнє навчання

Завершилися чергові передподружнє навчання для закоханих, які готуються до святого Таїнства Подружжя. Їх проводить референтура у справах родини Львівської архієпархії. За три суботи пари мали можливість пройти навчання за такими предметами: «Бог і людина»; «Богослов'я подружжя»; «Психологія нареченства і подружнього життя»; «Канонічне і цивільне подружнє право»; «Біоетичні аспекти подружжя та сім'ї»; «Відповідальне батьківство та материнство і дар життя». На завершальному занятті учасники поділилися думками про те, що вивчили, обговорили питання, які виникли в процесі підготовки до подружнього життя.

Привітати наречених із завершенням навчання прийшов Архиєпископ і Митрополит Львівський Ігор. «Пам'ятайте, що важливо вести діалог, незважаючи на жодні обставини. Ніколи не замовчуйте проблеми і не очікуйте, що хтось має здогадатися про те, що ви відчуваєте. Не завжди так є, адже кожен вихований по-своєму. Головне – чути одне одного і багато спілкуватися, проговорювати всі питання, які стосуються емоцій, різних побутових справ, планувати разом і спільно вирішувати ситуації, які виникатимуть у житті», – наголосив владика Ігор у своєму зверненні до присутніх. Відтак він вручив шести парам сертифікати, які засвідчують, що вони завершили навчання.

В УГКЦ розпочався рік Патріарха Любомира

26 лютого 2023 року, у 90-річчя від дня народження Блаженнішого Любомира, Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, виконуючи рішення 93-ї сесії Архиєрейського Синоду УГКЦ в Україні, урочисто проголосив в УГКЦ в Україні Рік Патріарха Любомира Гузара. Урочисте відкриття ювілейного року відбулося під час Божественної Літургії в Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві, у крипті якого спочиває Патріарх Любомир.

Блаженніший Святослав наголосив на важливості не просто вшановувати його пам'ять, але прислухатися до слова й мудрості, і зазначив, що цей день є гарною нагодою віднайти той скарб, який має Церква й український народ, який розкриває наше справжнє «я», а серце сповнює миром і любов'ю.

«Сьогодні ми дякуємо Господу за те, що подарував нашій Церкві та нашому народові великого українця, великого батька й учителя нашої Церкви – Блаженнішого Любомира Гузара. Ми сьогодні святкуємо 90-річчя від дня його народження», – зазначив Отець і Глава УГКЦ, а відтак урочисто проголосив 2023 рік Роком Патріарха Любомира Гузара для відбудови, віднови та перемоги України.

Після Божественної Літургії Блаженніший Святослав у співслужінні з архиєреями і священниками разом з молоддю та вірними звершив у крипті собору панахиду за Блаженнішим Любомиром. Відтак відбувся вечір пам'яті, який провела спільнота «Покоління Любомира».

«Духовна велич Львова»

Блаженніший Святослав скликає III сесію Всецерковного форуму УГКЦ

Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав своїм декретом від 20 лютого 2023 року скликає III сесію Всецерковного форуму Української Греко-Католицької Церкви. Засідання відбудуться 4 та 11 березня 2023 року у форматі онлайн. Початок о 16:00 за київським часом.

«Дорадчий голос представників всієї УГКЦ є важливою допомогою її Отцю і Главі та Синодові Єпископів у вирішенні важливих питань, особливо в апостольській діяльності. Тому ми, владою нам даною, на виконання Постанови 5, VIII, 1 Синоду Єпископів УГКЦ, який відбувся у м. Перемишль (Польща) 7-15 липня 2022 року, зваживши на норми кан. 140-142 Кодексу канонів Східних Церков, скликаємо III сесію Всецерковного форуму Української Греко-Католицької Церкви і постановляємо, що її засідання у форматі онлайн відбудуться 4 та 11 березня 2023 року Божого», – мовиться у тексті Декрету.

До участі у Форумі Глава УГКЦ закликає єпископів, богопосвячених осіб, священнослужителів і мирян, які були обрані делегатами єпархій на VII сесію Патріаршого Собору УГКЦ.

На сесію Форуму заплановано доповідь о. Андрія Онуферка на тему «Пастирський лист Синоду Єпископів УГКЦ з 2021 року «Надія, до якої нас кличе Господь». Душпастирське служіння на єпархіяльному та парафіяльному рівнях в умовах російської військової агресії стосовно трьох тем: Дорога зцілення ран та лікування травм; Близькість і практична увага до убогих і маргіналізованих; Християнська сім'я – домашня Церква».

Сестра Севастіана Карвацька, ЧСВВ представить «Проект душпастирської програми зцілення ран війни і механізмів її втілення в життя».

По цьому представники єпархій будуть запрошені до ділення думками й обговорення.

Департамент інформації УГКЦ

Президент України вручив державні нагороди трьом військовим капеланам УГКЦ

У річницю незламності Президент Володимир Зеленський зустрівся з капеланами, які нині служать у Збройних силах і Національній гвардії України. На зустрічі, що відбулася в Києво-Печерській лаврі, були присутні військові священники Церков, які скерували своїх представників до лав армії. Серед них – військові капелани УГКЦ о. Ростислав Височан, о. Юрій Лесишин та о. Юрій Логаза.

Глава держави відзначив важливість місії капеланів. Військові та їхні рідні довіряють капеланам, мають змогу ділитися своїми переживаннями та знаходять підтримку. Президент висловив переконання, що капелани – такі ж герої, як і військовослужбовці, адже підтримують бійців і допомагають їм зберегти стійкість духу.

Капелани подякували главі держави за підтримку запровадження та розвитку їхньої служби в лавах ЗСУ. Також капелани УГКЦ попросили Президента України посприяти у формуванні правильного образу військового капелана в суспільстві, адже переважно капеланів стереотипно сприймають як служителів культу. «А капелан – це той, хто поруч постійно: до моменту початку бойових дій, під час і після них, коли військовослужбовці повертаються назад. Тому процес реінтеграції, реабілітації, ресоціалізації – також праця капелана, зокрема з родинами військових, із родинами полеглих. Це – комплекс заходів. Власне, це сьогодні мало висвітлюється. Як військові, так і суспільство сьогодні мало розуміють роль капелана», – зазначив о. Ростислав Височан.

Наприкінці заходу Президент вручив військовим капеланам державні нагороди: орден «За мужність» III ступеня, медалі «За військову службу Україні» та медаль «Захиснику Вітчизни». Отець Ростислав Височан отримав медаль «За військову службу Україні», а отці Юрій Лесишин та Юрій Логаза – «Захиснику Вітчизни».

Департамент військового капеланства УГКЦ

«Дякую за вашу мужність!» – Глава УГКЦ привітав у Києві делегацію бельгійських єпископів

21 лютого, напередодні річниці повномасштабного вторгнення росії в Україну, з візитом братерської солідарності в Україну прибули представники католицького єпископату Бельгії. Чотириденне перебування вони розпочали із зустрічі з Отцем і Главою УГКЦ Блаженнішим Святославом у його резиденції в Києві.

У складі делегації до України прибули: єпископ Брюсселю владика Жан Кокерольс, єпископ Гента владика Лоде Вангеке, єпископ Брюгге владика Лоде Артс, єпископ Антверпена владика Йоган Боні. Їх супроводжували апостольський адміністратор Паризької єпархії УГКЦ владика Гліб Лончина, керівник єпископського бюро Паризької єпархії п. Сеголен Миколенко та єпископський вікарій Паризької єпархії у Бельгії о. Іван Данчевський.

«Минає рік цієї безсенсовної і святотатської, як каже Папа Франциск, війни. Говорять, що росіяни щось готують. Але присутність багатьох друзів, які приїжджають, щоб нас відвідати, дає нам відвагу пережити й це. Сам факт, що я живий, – чудо», – сказав на початку зустрічі Блаженніший Святослав.

Представляючи членів делегації, владика Йоган Боні зауважив, що до України прибула майже половина Єпископської конференції Бельгії. У Бельгії, розповів він, є вісім єпархіальних єпископів і три єпископи-помічники. «Від імені всіх передаємо вам вітання. Співпереживаємо цю драму у вашій країні. Багато українців прибуло також до нас: менше, ніж до Польщі й Німеччини, але теж чимало. Стараємося гарно їх прийняти», – зазначив він.

Блаженніший Святослав подякував делегації бельгійського єпископату за присутність і те, що вони зробили для українського народу, українських біженців, які дійшли «аж до краю Західної Європи». Відтак розповів, як пережив повномасштабне вторгнення 24 лютого 2022 року і як Церква почала рятувати людські життя, а також про звітства росіян в Україні. Глава УГКЦ акцентував, що на захист Батьківщини стала не лише професійна українська армія, а й прості люди. Він розповів кілька історій дивовижного спротиву українців, зокрема в населених пунктах на півночі держави. Предстоятель відзначив і злагожену співпрацю між Церквами та релігійними організаціями, особливо в перші місяці великої війни.

Після зустрічі з Блаженнішим Святославом бельгійські єпископи вирушили до римо-католицького храму святого Олександра, де зустрілися з ординарієм Києво-Житомирським єпископом Віталієм Кривицьким і відслужили Святу Месу.

Департамент інформації УГКЦ

У Заздрості урочисто завершили Ювілейний рік Патріарха Йосифа Сліпого

У неділю, 19 лютого, у Музейно-меморіальному комплексі «Рідна хата» імені Патріарха Йосифа Сліпого в Заздрості, що на Тернопільщині, відбулося урочисте закриття Ювілейного року ісповідника віри, який було проголошено торік із нагоди 130-річчя від дня його народження. Захід, у якому чисельно взяли участь мешканці села та гості з Тернополя, організовано зусиллями представництва Релігійного товариства українців-католиків «Свята Софія» США (ТССА) в Україні.

Священну Літургію за упокій Патріарха відслужив парох церкви Воздвиження Чесного Хреста в Заздрості о. Андрій Козак. Відтак із вітальним словом до присутніх звернулася голова представництва Ірина Іванкович.

Мистецьким акордом події став духовно-мистецький проект «Сій, Патріярше, між нас любові слово» за участю лауреата і володаря гран-прі багатьох міжнародних конкурсів вокального квартету «Акорд» Тернопільської обласної філармонії у такому складі: Володимир Футорський, Володимир Гапій, Ярослав Якимчук, Антон Драгомирецький. Вони виконали композиції «Отче наш», «Аллилуя», «Боже великий, єдиний», «Нехай святиться ім'я Твоє», «Через поле широкее», «Ой, ти, ніченько», українську повстанську пісню «Стою у лісі самотою». Програму вела заслужена артистка України Адріана Онуфрійчук.

За матеріалами пресслужби Товариства «Свята Софія» США

В катедральному соборі УГКЦ у Лондоні британські лідери молилися за мир в Україні

24 лютого, у річницю повномасштабного вторгнення росії в Україну, у катедральному соборі Пресвятої Родина в Лондоні за участі релігійних лідерів різних конфесій відбулася молитва за мир в Україні. Разом молилося понад 700 осіб. Серед присутніх були колишній прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон і мер Лондона Садік Хан.

Собор був прикрашений паперовими янголами, які зробили діти зі школи Святої Марії. Кількість янголів – 160, що символізує офіційну цифру вбитих дітей в Україні під час війни, як розповів владика Кеннет Новаківський у коментарі Департаменту інформації УГКЦ.

Символічною була і кількість запалених свічок. Під час молитви діти зі школи Святої Марії разом із громадськими лідерами тримали 52 запалені свічки на знак 52-х тижнів опору російській агресії.

«Серед гостей були лідери Англійської Церкви, інших деномінацій Римо-Католицької Церкви, єврейської громади, а також колишній прем'єр-міністр Борис Джонсон, мер Лондона Садік Хан, представники Палати лордів та члени парламенту й місцевої мерії», – зазначив владика Кен.

Департамент інформації УГКЦ

Глава УГКЦ звершив архиєрейську хіротонію єпископа-помічника Київської архієпархії

19 лютого, у М'ясопусну неділю, Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав очолив у Патріаршому соборі Воскресіння Христового в Києві Архиєрейську Божественну Літургію з Чином архиєрейської хіротонії нового єпископа-помічника Київської архієпархії владика Андрія (Хім'яка).

Співсвятителями стали владика Богдан (Дзюрах), Апостольський екзарх для українців у Німеччині та країнах Скандинавії, та Степан (Сус), єпископ Курії Києво-Галицького Верховного Архиєпископства.

На свячення владика Андрія прибули майже всі члени Архиєрейського Синоду УГКЦ в Україні, серед яких владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, владика Володимир, Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський, владика Василій, Архієпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський, а також єпископи з-за кордону: владика Гліб, Апостольський адміністратор єпархії святого Володимира Великого в Парижі, владика Кеннет, правлячий архиєрей єпархії Пресвятої Родина з осідком у Лондоні, владика Богдан, єпископ єпархії святого Йосафата в Пармі (США).

Участь у Літургії з Чином хіротонії владика Андрія Хім'яка взяв також Апостольський нунцій в Україні архієпископ Вісвальдас Кульбокас, який побажав нововисвяченому єпископові, щоб апостол Андрій завжди його супроводжував.

На хіротонію завітали також Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Хорватія в Україні Аніка Джамич та Надзвичайний і Повноважний Посол Канади в Україні Лариса Галадза-Кронін.

Нововисвячений єпископ висловив слова вдячності Блаженнішому Святославу за довіру, що приймає його як свого помічника, а також владикам Богданові та Степанові за те, що були його співсвятителями. «Дорогий владико Богдане, дякую вам за понад 11-річний час буття разом у служінні Богові й людям. Дякую, що багато навчився від вас, а особливо за досвід молитви і вміння бачити людину в потребі», – сказав, серед іншого, владика Андрій.

Департамент інформації УГКЦ

У Ватикані за участю Папи Франциска показали документальний фільм про війну в Україні

У річницю початку повномасштабної війни росії проти України, 24 лютого, у Ватикані відбувся показ фільму «Freedom on Fire: Ukraine's Fight for Freedom». Переглянути кінострічку завітало близько 240 гостей. Серед них на запрошення Апостольської Столиці прийшли біженці, волонтери та представники української громади собору Святої Софії у Римі. У показі фільму про війну в Україні взяв участь і Папа Франциск.

Перед показом до присутніх звернувся режисер Євген Афінієвський, який коротко презентував стрічку, наголошуючи, що вона відкриває глядачам війну, яка розпочалася одразу після Революції Гідності у 2014 році та триває після повномасштабного російського вторгнення у 2022 році. Знімальній групі через особисті історії різних українців вдалося задокументувати жакливі події в Україні, щоби продемонструвати світу справжній героїзм, перемогу людського духу і те, що демократичні цінності переможуть.

Опісля до присутніх звернувся кардинал Конрад Краєвський, папський розподільчач милостині, що вже п'ять разів приїжджав до України, доставляючи гуманітарну допомогу.

Папа Франциск після перегляду фільму звернувся кількома словами до присутніх і помолвився з усіма, просячи Господа зцілити серця, уми й очі людей, щоби «вони бачили красу, яку Ти створив, а не руйнували». А на закінчення побажав, щоби Бог «сіяв у нас насіння миру».

Присутні дійові особи стрічки сиділи під час перегляду фільму поряд зі Святішим Отцем. Між ними була Аня Зайцева, дружина полоненого солдата, із 16-місячним Святославчиком, який грався папською тростиною. Після показу фільму Папа поспілкувався з дійовими особами фільму, між якими була мама полоненого захисника «Азовсталі», журналістка та керівниця меткомбінату. Вони подарували Святішому Отцеві символічні подарунки, зокрема прапор, врятований зі знищеного села, який він поцілував; пачка солі з останньої партії комбінату «Артемсіль» як символ міцці та сліз українців; а також браслет, виготовлений із металу з «Азовсталі», одягнувши який, Папа запевнив у своїй молитві за український народ і попросив молитися за нього.

Департамент інформації УГКЦ

Папа Франциск: «Не забуваю про щоденні трагедії українців та інших народів»

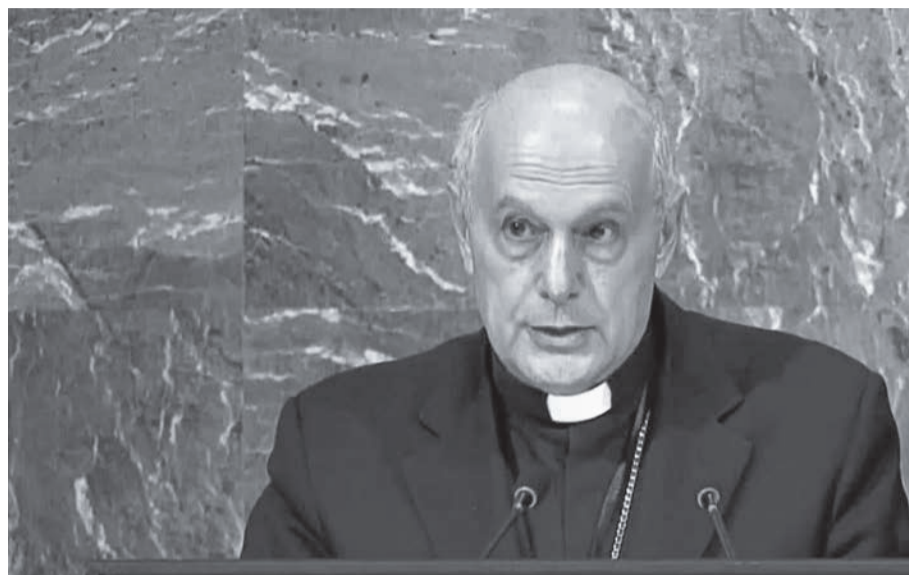
«Нехай наша милосердна любов буде конкретною» – із таким закликком Папа Франциск звернувся наприкінці недільної зустрічі з паломниками, яка відбулася опівдні 19 лютого. Присвятивши своє повчання роздумам про вимогливість Христової любові, після проказування молитви «Ангел Господній» він додав, що «любов Ісуса вимагає, аби ми дозволили, щоби нас торкнулися ситуації тих, хто переживає випробування».

«Зокрема, маю на думці Сирію та Туреччину, численних постраждалих від землетрусу. Але також думаю про щоденні трагедії дорогого українського народу, як і багатьох народів, які страждають через війну або з причини бідності, нестачі свободи чи природних катаклізмів», – наголосив Святіший Отець, висловивши в цьому контексті окрему близькість із новозеландцями, які останніми днями були уражені нищівним циклоном. «Браття й сестри, не забуваймо про тих, хто страждає, та подбаймо, щоби наша любов була уважною та конкретною», – закликав він.

Департамент інформації УГКЦ

«Риторика про застосування ядерної зброї морально огидна», – постійний спостерігач Святого Престолу при ООН

22 лютого Постійний спостерігач Святого Престолу (Ватикану) при ООН архієпископ Габріеле Качча виступив на 17-му Пленарному засіданні Генеральної Асамблеї, де висловив офіційну позицію щодо війни в Україні та загострення сценарію її розвитку. Святий Престол висловив підтримку українському народові, різко засудив «використання військових як витратного матеріалу», примусову депортацію українських дітей у Росію, масове знищення українських міст, а риторику про застосування ядерної зброї назвав «морально огидною».

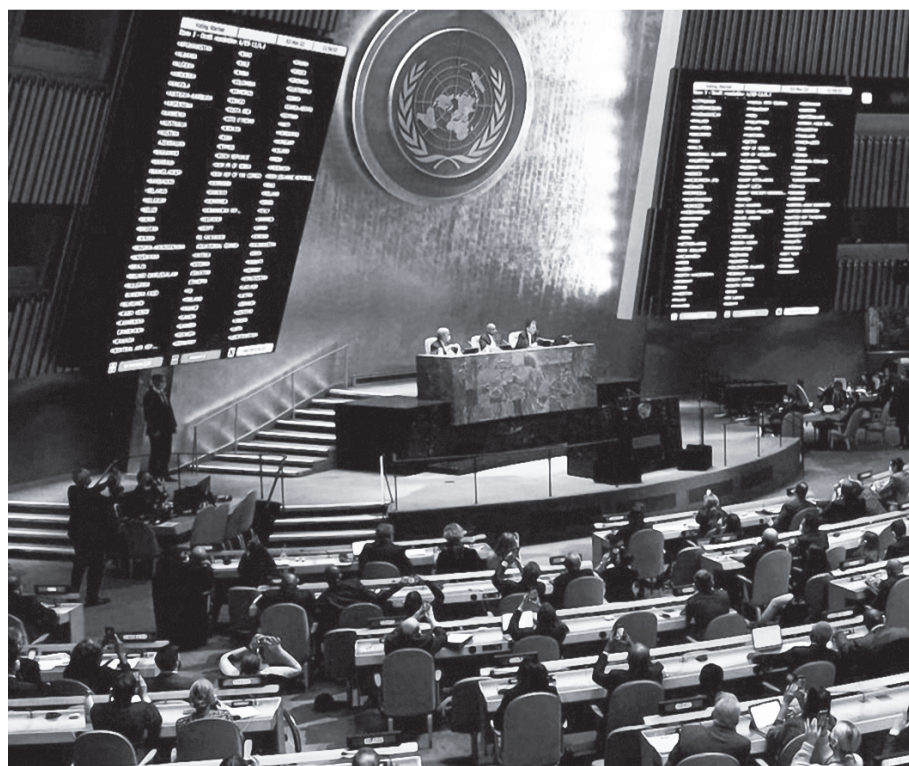
Постійний спостерігач Святого Престолу нагадав, що Папа Франциск протягом усієї війни підтверджував свою підтримку «невинним жертвам в Україні, які терплять «мучеництво від агресії», а також про «зобов'язання всіх держав, згідно з міжнародним гуманітарним правом, утримуватися від евакуації дітей на чужу територію без вагомих медичних причин і письмової згоди осіб, відповідальних за їхній догляд, або без зміни їхнього «особистого статусу». Дітей ніколи не можна робити «пішаками» війни або використовувати для політичної пропаганди», – наголосив архієпископ Качча.

Атаки росії по критичній інфраструктурі України Постійний спостерігач назвав «злочином проти Бога і самої людини»: «Це заслуговує однозначного й безапелляційного засудження».

На переконання представника Святого Престолу, «наслідки нинішньої війни виходять далеко за межі України, спричинивши енергетичну, продовольчу й економічну кризи, котрі особливо вражають «людей у найбільш бідніших країнах». Архієпископ Качча гостро висловився про ядерну риторику держави-агресора: «Святий Престол не може не вважати морально огидною будь-яку риторику, що погрожує застосуванням ядерної зброї, враховуючи, що її невідбиркова дія порушує закони ведення війни і матиме руйнівні наслідки для всього людства. У зв'язку з цим Святий Престол підтримує зусилля Міжнародного агентства з атомної енергії (МАГАТЕ) щодо створення охоронної зони для Запорізької атомної електростанції».

На завершення промови Постійний спостерігач Святого Престолу вказав на порушення архітектури безпеки ООН і необхідність проведення «комплексної реформи на основі суверенної рівності всіх держав». «Однак інституційні реформи самі собою не можуть врятувати нас від лиха війни, яка походить «із людського серця, зіпсованого гріхом». Настав час утриматися від будь-якої риторики чи дій, спрямованих на ескалацію цього конфлікту, і здійснювати щирі спроби шляхом конкретного діалогу і дипломатії покласти край цій мерзенній війні. Потрібно докласти всіх зусиль, щоби припинити страждання українського народу та всіх, хто постраждав від цього жорстокого конфлікту».

Секретаріат Глави УГКЦ у Римі

В Австрії відбулася єкуменічна молитва за мир в Україні

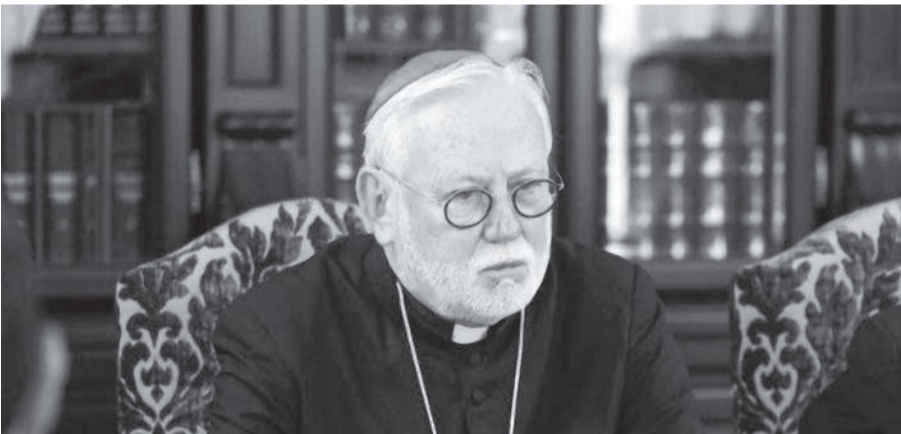
23 лютого, напередодні першої річниці від початку повномасштабної війни, Єкуменічна рада Церков Австрії та українська греко-католицька парафія Святої Варвари у Відні об'єдналися в молитві за мир в Україні. Спільно молилися парох центральної парафії Святої Варвари о. Тарас Шагала, декан собору святого Стефана о. Рудольф Прокші, реформатський регіональний суперінтендант Томас Хеннефельд, методистський суперінтендант Штефан Шрекенфукс, вікарій румунського православного єпископа Нікола Дура, пастор Вальтер Гесслер із Новоапостольської Церкви й Івана Вуйкович зі Сербської Православної Церкви. Співав хор Української Греко-Католицької Церкви. На Літургії також прозвучали пісні від єкуменічної спільноти Тезе.

Для Єкуменічна рада Церков Австрії було надзвичайно важливо продемонструвати знак солідарності з людьми, які в Україні страждають від війни. Прагнення миру – безумовне завдання Церков у молитві, словах і справах. «Ми віримо в силу молитви, яка здатна впливати на ситуацію і змінювати її», – зазначив Томас Хеннефельд у промові. Молитва об'єднує всі Церкви.

Символічним було і те, що саме спільна міжконфесійна молитва за мир в Україні стала першим богослужінням у церкві Святої Варвари, яка понад сім місяців була зачиною через проведення реставраційних робіт.

За матеріалами УТКЦ в Австрії

Секретар Святого Престолу: Ми підтримуємо суверенітет і територіальну цілісність України

Напередодні річниці відкритого російського вторгнення в Україну архієпископ Пол Річард Галлагер, секретар Святого Престолу, відповідальний за стосунки з державами та міжнародними організаціями, дав ексклюзивне інтерв'ю для щомісячного єзуїтського журналу «Америка». Відповідаючи на запитання журналіста Джерарда О'Коннелла, він вказав на ядерну загрозу та підкреслив зусилля Папи Франциска та Святого Престолу, щоби сприяти тому, аби покласти край війні, визнаючи одночасно, що на горизонті ще не видно миру, того миру, який, за його словами, повинен бути «справедливий», тобто шанувати територіальну цілісність України.

«Ми підтримуємо суверенітет і територіальну цілісність України. Водночас ми визнаємо волю і свободу українського народу до свого самовизначення. Це не означає, що президент Зеленський і його уряд не можуть ухвалювати рішення щодо миру, оскільки це їхня справа. Але наша позиція полягає в тому, що тут і повсюди ми завжди захищатимемо суверенітет і територіальну цілісність цієї країни», – підкреслив в інтерв'ю архієпископ Галлагер.

«Vatican News»

Родичі українських полонених передали Папі вишиваний рушник-молитву

«Цей рушник представляє силу та надію українських жінок» – так Ірина Скаб, співробітниця Посольства України при Святому Престолі, представила журналістам ватиканського часопису «L'Osservatore Romano» подарунок, який для Папи Франциска приготували матері, дружини, доньки та сестри українських військовополонених із мариупольського гарнізону. 28 грудня 2022 року восьмеро з них взяли участь у загальній аудієнції, під час якої вручили плід праці своїх рук Святішому Отцеві. Ініціатива покликана привернути увагу до проблем полонених.

Жінки вишили цей рушник на невибіленому понад сторічному полотні червоними та чорними нитками, зобразивши людські постаті, які тримаються за руки, назвавши його рушником-молитвою. Полотно спеціально не вибілене, щоби передати стан свого духу. «Вони не здаються, незважаючи на те, що їхні чоловіки та сини у російському полоні», – додала Ірина.

Разом з рушником представниці ГО «Вояцький визвіл» вручили Папі список з іменами та фотографіями полонених. Серед подарунків був також лікарський халат, декорований колючим дротом, яким символізує полонених медиків з військового госпіталю Маріуполя.

Не менш промовистим є ще один подарунок, який цього ранку отримав Святіший Отець. Йде мова про картину «Україна перемаже», яку написав 11-річний Максим Бровченко, що має аутизм. Він походить з окупованого Бердянська, з якого був змушений втікати разом із мамою. Хлопчик, якого називають «маленьким українським Пікассо», зобразив чоловіка та жінку, що обіймаються на жовто-блакитному тлі.

«Vatican News»

Ватикан: релігії приєдналися до заклику про етику штучного інтелекту

10 січня у вилі Пія IV, осідку Папської академії наук і Папської академії суспільних наук, розташованій у Ватиканських садах, відбувся захід «Етика штучного інтелекту: приєднання авраамітських релігій до Римського заклику». Йдеться про «Заклик до етики в застосуванні штучного інтелекту», який три роки тому був підписаний у Римі представниками IBM, Microsoft, Папської академії «За життя» та деяких міжнародних і урядових організацій.

Під час теперішньої зустрічі під документом поставили підписи представники трьох авраамітських релігій. Від католиків це зробив архієпископ Вінченцо Палья, голова Папської академії «За життя», котрий був ініціатором «Заклику» в 2020 році; від представників юдаїзму – верховний рабин Елієзер Сімха Вейс, член Великого рабинату Ізраїлю, а від ісламу – шейх Абдалла бін Баййях з ОАЕ. У міжрелігійній церемонії взяли участь також підписанти «Заклику» у 2020 році Бред Сміт, очільник Microsoft, Даріо Гіл, віце-президент IBM, та Торреро Куллен, економічний директор FAO.

«Vatican News»

Глава УГКЦ у першу річницю масштабного вторгнення: Перемога України буде перемогою Божої сили над людською хтивістю і гріхом

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав у першу річницю повномасштабної війни, яку російський окупант і агресор приніс на нашу землю, у завершальному зверненні подякував усім тим, які боролися, борються сьогодні й боротимуться надалі, до остаточної перемоги України. Цю боротьбу України сьогодні подивляється весь світ.

Предстоятель зазначив, що рік, який ми пережили, був роком болю, сліз і крові, роком боротьби, величезної мужності та стійкості синів і дочок нашої

Батьківщини. Та водночас це був рік великої віри і надії, що Господь Бог нас не покинув, що Він є і буде джерелом та запорукою нашого життя і нашої перемоги.

Духовний лідер зауважив, що нині ми мимоволі згадуємо, як усе починалося в Києві того жахливого ранку 24 лютого 2022 року. Ми всі прокинулися від вибухів ракет і бомб.

«Пригадую, – розповів він, – що тоді ми бачили звідси, із лівого берега Дніпра, палаючий верхній Київ на правому березі. Бачили, як над нашим Патрі-

аршим собором кружляли російські гелікоптери. Я питав: «Господи, чому Ти це нам дозволив побачити? Чому це з нами діється?» Були відчуття, що подібні картини бачив пророк Єремія, коли споглядав, як вавилонські загарбники зруйнували Єрусалим, і плакав над містом. Рік тому ми так плакали над нашим Києвом, який став першою мішенню російського удару».

«Того ранку – під бомбами, – вів далі Блаженніший Святослав, – ми готували звернення до нашого народу, нашої Церкви. У тому посланні ми стверджували, що українці мають право і святий обов'язок захищати свою Батьківщину. Ми пригадували, що, як вчить історія ХХ століття, той, хто починає війну, хто плекає ілюзії всемогутності, її і програє. Бо Господь Бог вловлює могутніх їхньою ілюзією, скидає могутніх із престолів, а підносить убогих і смиренних».

Вже тоді, наголосив він, ми стверджували, що Господь Бог буде з нами, що Україна переможе, і це буде перемога Божої сили над людською хтивістю, зажерливістю, людським гріхом. І так стається. Слово Євангелія каже: «Від Господа це сталося, і дивне воно в очах наших».

«Щодня впродовж усього року ми стверджували: Україна стоїть! Україна бореться! Україна молиться! Ця фраза зродилася спонтанно, тому що ніхто з

нас не планував щоденних відеозвернень чи інших заходів, які б тривали цілий рік», – сказав Глава Церкви.

«Пригадую, – поділився Блаженніший, – телефонували люди з різних країн і питали: «Чи ви ще там живі в Києві?» І тоді я попросив свого секретаря: «Запишімо відео, щоб усі бачили, що ми живі, що продовжуємо боротися, не опускаємо рук і всі як один стали на захист Батьківщини». Таке відеозвернення вперше вийшло 25 лютого».

«Але сьогодні ми кажемо: Україна стоїть! Україна вистояла цілий рік! Дякуємо Господу Богу за те, що дарував нам силу і стійкість», – додав він.

«Ми сьогодні відчуваємо, що Господь Бог нас чує, дарує нам те, про що ми в Нього просимо на спасіння нашого народу, і допомагає нам рятувати в Україні життя тих, хто постраждав, хто є жертвою цієї несправедливої російської агресії, війни. Тому закликаю всіх вас провести цей день у молитві, у пості та чинити діла милосердя і любові», – звернувся Глава Церкви до всіх і кожного.

Також Глава Церкви подякував усім, хто щодня знаходив час, щоби слухати його відеозвернення. «Дякую, що впродовж того року ми жили, боролися і молилися разом», – сказав духовний лідер.

Департамент інформації УГКЦ

Директор «Renovabis»: Бог, котрий відновлює обличчя землі, відновить Україну

«Український народ – це народ-мученик, але він завжди піднімається і показує, що не здається, а думає про власне майбутнє. І як організація «Renovabis», назва якої походить із слів псалма «Ти відновлюєш обличчя землі» (Пс. 104, 30), ми хочемо допомогти, щоб Україна також могла відновитися», – наголосив в інтерв'ю для Радіо Ватикану Генеральний директор цієї організації отець Томас Шварцц.

«Renovabis» – організація Католицької Церкви в Німеччині для допомоги Церкві у Східній Європі – цього року відзначає 30-у річницю від свого заснування. Її очільник зазначив, що протягом цих років вони допомагали Церквам в Україні розбудовувати храми та розвивати душпастирську діяльність в громадах, а тепер через агресію з боку Росії, вони були змушені повністю переглянути спосіб допомоги. «Нам довелося дбати про те, щоб люди мали укриття, які захищають їх від бомб і ракет, – зазначив він. – Ми повинні були фінансувати аварійні генератори електроенергії в ситуації, коли російські ракети навмисно знищували енергопостачання та інфраструктуру країни. Минулого року ми змогли підтримати понад 140 проєктів на суму понад 10 мільйонів євро».

Отець Томас Шварцц додав, що їм вдалося не лише надавати гуманітарну допомогу, але й підтримати проєкти, завдяки яким вони «могли показати людям в Україні, що вони мають майбутнє в своїй країні». Йдеться, наприклад, про надання стипендій для студентів Українського католицького університету (Львів), які не можуть оплатити навчання. «І це для їхнього майбутнього, – наголосив священник, – тому що Україна має майбутнє, яке потрібно формувати, власне, через навчання і таким чином творити кращу, красивішу і вільнішу країну».

Очільник фундації «Renovabis» підкреслив, що це стало можливим завдяки неймовірній щедрості, яку виявили жертводавці. «Народ розділив долю України, – наголосив він. – Україна справді є частиною Європи, і вона має стати частиною Європи політично, так само, як вона завжди була частиною Європи культурно».

Отець Томас вказав також на важливість не забувати під час війни про найбільш уразливих, – хронічно хворих, осіб з інвалідністю, похилих віком, – «щоб ці люди, яким і так важко, не постраждали двічі від цієї страшної війни». В цьому контексті він розповів, що їхня організація підтримує також деякі лікарні в Івано-Франківську і у Львові.

У липні минулого року отець Томас Шварцц відвідав Україну. Він побував у Львові та в Києві. «Я був у Бучі та Ірпені, – розповів він, – і бачив ці жахливі звірства, які мене приголомшили. Я б не повірив, що в Європі, на континенті, який називає себе цивілізованим, щось подібне знову стане можливим, що людей, які переходять вулицю, просто розстрілюють і вбивають, катують і принижують їхню гідність». Священник додав, що все побачене його дуже вразило і що він «більше зрозумів беззастережну волю українського народу боронитися проти цього варварства».

Він висловив сподівання, що настане мир, і «що це буде справедливий мир, який поважає право України на репарації, право України на цілісність її території та

на відшкодування за невимовні страждання, яких зазнали люди скрізь, де було вторгнення». Він додав, що за мир потрібно молитися, і тому 24 лютого «Renovabis» запрошує всіх вірних Німеччини до молитви за мир. «Ми закликатимемо молитися за мир, за справедливий мир, в якому жертви не забуті, але дійсно стають центром молитви, але також і миру», – підкреслив він.

«Кожен, хто стикається з цією війною, помічає, що раптом починає набагато сильніше, ніж до того, мислити у вимірах добра і зла, правильного і неправильного, – зазначив отець Шварцц, ділячись думками про те, як події в Україні вплинули на нього. – Ви бачите, що захищати країну – це добра справа, навіть якщо це робиться зі зброєю, про що я, мабуть, і уявити не міг раніше».

Стосовно майбутнього України, він зазначив, що подібно до того, як деякі шрами болять багато років, «так і багато речей в цій країні будуть болісними для людей». «Україна не вперше страждає, – зауважив він. – Подумаймо про Голодомор. Ми маємо пам'ятати, що мільйони людей загинули в Україні раніше, вони зазнавали переслідувань. І тому цей народ для нас теж у певному сенсі народ-мученик, але він завжди встає і показує, що не здається, а думає про своє майбутнє. І як організація «Renovabis», назва якої походить із слів псалма «Ти відновлюєш обличчя землі» (Пс. 104, 30), ми хочемо допомогти, щоб Україна також могла відновитися, мати майбутнє, з нами у спільній, вільній, демократичній Європі, де люди хочуть дарувати одні одним майбутнє і де вони мирно ставляться одні до одних. Європейський Союз спромігся це зробити протягом останніх 70 років, і ми бажаємо лише того, щоб Україна колись приєдналася до цієї спільноти та змогла насолоджуватися та жити цими плодами миру».

Рішення Синоду Єпископів Львівської Митрополії УГКЦ, що відбувся у м. Львові 30 січня 2023 року

ДЕКРЕТ

У відповідності до кан. 133 §1, п. 2 Кодексу Канонів Східних Церков, арт. 39 §1 Статуту Митрополії Української Греко-Католицької Церкви та отримавши письмове схвалення Блаженнішого Святослава (Шевчука), Верховного Архієпископа Києво-Галицького УГКЦ, розглянутих Синодом Єпископів Львівської Митрополії УГКЦ питань і прийнятих відповідних рішень (Вих. ВА 23/031 від 09.02.2023),

ПРОГОЛОШУЮ ТА ОПРИЛЮДНЮЮ

Рішення Синоду Єпископів Львівської Митрополії УГКЦ, що відбувся у м. Львові 30 січня 2023 року:

1. Затвердити герб Львівської Митрополії УГКЦ.
2. Затвердити Статут Синоду Єпископів Львівської Митрополії УГКЦ.
3. Винести на розгляд Синоду Єпископів УГКЦ напрацювання щодо відзначення священників церковними нагородами.
4. Винести на розгляд Синоду Єпископів УГКЦ питання можливості зміни формулювання окремих приписів Канонів Партикулярного Права УГКЦ, які стосуються Богослужіння у період Святої Чотиридесятниці.
5. Представити Блаженнішому Святославу, Верховному Архієпископу Києво-Галицькому, підсумок обговорення Синоду Єпископів Львівської Митрополії питання проведення реформи літургійного календаря.

†ГОР,

Архієпископ і Митрополит Львівський
о. Володимир Чабан,

секретар Синоду Єпископів Львівської Митрополії

«Діти війни потребують особливої уваги учнів Христа», – Глава УГКЦ освятив у Крихівцях дитячий садочок «Ковчег»

16 лютого, в часі архипастирського візиту на Прикарпаття, Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав Шевчук здійснив Чин освячення дитячого садочку «Ковчег». Цей садочок – парафіяльний проєкт для виховання і формування маленьких діточок у душі християнської віри, любові до Господа Бога, святої Церкви та ближніх, як нам заповідав наш Господь Ісус Христос. Садочок міститься за адресою: с. Крихівці, вул. Парафіяльна, 32.

На урочисте освячення дошкільного закладу Блаженніший Святослав завітав у супроводі Архієпископа і Митрополита Івано-Франківського Володимира Війтишина та єпарха Чернівецького Йосафата Мощика. На порозі «Ковчегу» архиєреїв зустріли найменші вірні разом із настоятелем парафії святих Кирила і Методія о. Йосафатом Бойком та чисельно зібраними жителями Івано-Франківщини.

Найменші парафіяни разом із настоятелем запросили гостей у стіни новостведеного навчального закладу, де Блаженніший Святослав очолив моління. Молитва відбулася у каплиці на третьому поверсі.

«Я хочу вас всіх привітати, бо цими днями Івано-Франківськ перебуває під особливим Божим благословенням. Ми розпочали ці наші душпастирські відвідини з освячення Клініки святого Луки; вчора відбулася хіротонія, єпископське свячення нового єпископа – владика Миколи Семенишина, єпископа-помічника Івано-Франківської архієпархії УГКЦ. Сьогодні ж посвячуємо дитячий садочок, який служитиме для найменших, які найбільше потребують тепла, любові, уваги – всього того, що треба людині, аби жити й розвиватися. Ті три події лягають на одну єдину канву», – пригадав присутнім про своє перебування на Прикарпатті Блаженніший Святослав.

«Освячення цього садочка – одна з подій соціального служіння нашої Церкви для добра багатотраждального, але боголюбивого українського народу. Діти війни – це несправедливо, бо ті діти, які знають, що таке війна, вже є дітьми з особливими потребами. Як боляче деколи дивитися, коли діти зі сходу чи півдня України, та навіть і Київщини, разом із мамою шукають притулку в безпечній частині країни чи світу, коли потрапляють у нове середовище. Перше, що вони запитують: «А де найближче бомбосховище?» Діти війни занадто швидко дорослішають», – зауважив Блаженніший Святослав.

Відтак він пригадав про хлопчика, який разом із мамою та сестричкою пережив ракетну атаку на вокзалі Краматорська під час евакуації, коли загинула сестричка, мама втратила обидві кінцівки й руку, а хлопчик, якому ще треба ходити в садочок, наче дорослий мужчина, почав опікуватися мамою. «Війна краде дитинство. А діти війни потребують особливої уваги, соціального служіння, душпастирства учнів Христа. Бо діти під час війни – це одна з найбільш

вразливих категорій нашого суспільства», – роздумував Патріарх.

«Я думаю, що дитячко Ісус – сам наш Господь Спаситель, який захотів бути дитиною, сьогодні особливо відчуває себе шанованим тут, у цьому дитячому садочку», – додав він.

Відтак предстоятель Церкви привітав о. Йосафата з відкриттям дитячого навчального закладу і подякував за те, що настоятель наслідився у часи, коли все руйнують, йде війна, збудувати та відчинити двері «Ковчегу».

Також Блаженніший Святослав висловив вдячність братам і сестрам Згромадження Воплоченого Слова, добродіям та жертводавцям, які в різний спосіб доклалися до будівництва «Ковчегу», батькам, чії діти виховуються та будуть виховуватися у цьому дитячому садочку. Він також наголосив їм на важливості побудови справжньої християнської сім'ї, а на завершення сказав: «Перемогу ми здобудемо, але мусимо ще здобути належний простір для української родини в Україні після війни. Українці мають мати відвагу на нашій багатотраждальній землі народжувати й виховувати своїх дітей».

Після цього Блаженніший Святослав освятив усі три поверхи новозведеного дитячого навчального закладу.

Відтак запрошені гості завітали у приміщення актовий зали, де найменші парафіяни приготували невелике інсценізоване дійство. Малеча співала пісень та демонструвала театралізоване дійство.

По цьому слово мав о. Йосафат Бойко, ВС, настоятель парафії святих Кирила і Методія, який є організатором спорудження цієї будівлі. Він, як і Блаженніший Святослав, наголосив на тому, що зроблено лише один етап роботи, інший – попереду. «Сьогодні в нас свято, але ми розуміємо, що це свято у часі війни. І ми всі розуміємо, що, на жаль, не можемо в повноті радіти нашим досягненням, як би раділи, коли б панував мир. Тому дякуємо нашим воїнами за те, що нас захищають і дають можливість будувати й святкувати», – додав о. Йосафат.

Відтак настоятель храму подарував Блаженнішому Святославу, митрополиту Володимирові, владіці Йосафатові та міському голові Івано-Франківська Русланові Марцінківу карту України, яка складається із маленьких дерев'яних частин у формі областей нашої Батьківщини.

Завершилося освячення спільним виконанням духовного гімну України «Боже великий, єдиний», а Блаженніший Святослав уділив усім архиєрейське благословення.

Концентрат думок Блаженнішого Любомира, якими можна керуватись щоденно

26 лютого минуло 90 років від дня народження Блаженнішого Патріарха Любомира (Гузара). Нагадаємо деякі слова з його промов, звернень та інтерв'ю.

1. Що то значить – гарно молитися за Україну? Чи то ми маємо диктувати Богу, як Він має розв'язувати наші проблеми? Ні. Я думаю, так відчуваю, що ми мусимо Йому поручати з повним довір'ям, що Він провадить нас до добра, а ми повинні, сповняючи Його волю, конкретно здійснювати її в нашому і загальному житті.

2. Мужчина і жінка однаково важливі в розвитку людської спільноти. Мужчина робить те, що більш йому питоме, більш йому, скажімо, підходить; жінка робить своє – то, що їй підходить. Вони себе доповнюють і, якщо один і друга належно сповняють свої завдання і спільно, то краса.

3. Відсутність любові, відсутність почуття, що хтось нас любить – оце є сирітство. Коли будемо щиро старатися, щоби кожна дитина в нас відчувала, що вона є люблена, ... тоді справді в Україні не буде сиріт.

4. Мир – це коли ми створюємо позитивну атмосферу, в якій починаємо свідомо шанувати інших, любити їх, бажати і робити їм добро. Дуже важливо, аби ми бажали добра всім. Тоді мир стає дуже реальним, дійсним, без того нема миру. Мир – то не є те, що ми робимо, а те, що одержуємо від Бога. А якщо ми хочемо робити добро іншим, то ми можемо бути певні Божого благословення.

5. Щоб не змарнувати шансу, треба працювати. Перестати красти, брати і давати хабарі, не горнути гроші для себе, а працювати для суспільства.

6. Якщо держава думає про напад, про агресію, то вона становить небезпеку для всіх інших. Навпаки, розвиток збройних сил для захисту життя і прав своїх громадян сприяє зміцненню бажання миру, загального добра. Досвід показує, що в країнах, які піддавалися агресії, гинуло

багато людей, у яких не було чим захищатися (наприклад, від бомбардувань). Але, крім жертв використання зброї, мільйони людей загинули від всякого роду національних, етнічних, релігійних і навіть мовних переслідувань. Народи можуть і повинні боротися проти такого насильства, яке не має жодного виправдання.

7. Брак чесності, брак відповідальності не на користь державі. Мусять стати депутатами люди, які є перш за все справжніми політиками, професіоналами, які є порядними, чесними людьми, які є справжніми патріотами і насправду думають про добро, благо цілого народу, про його майбутнє.

8. Треба збудувати кордон, який чітко і ясно позначить: тут є ми, а ви – з другого боку, там робіть, що хочете. Якщо вони хочуть свою імперію – нехай. Але нехай нам не перешкоджають жити, нехай нам не роблять пакостей, нехай не вчиняють

агресії, нехай не видумують якихось претензій, щоб зробити Україну частиною цієї імперії. Нехай нам лишать наш мир, спокій. А ми будемо будувати свою демократичну державу.

9. Нам треба дуже багато працювати над собою, і серйозно працювати. І не дбати кожному виключно про свою кишеню, але дбати про загальне благо – тоді всім нам буде добре. А є ще дуже багато людей у нас, які готові за гріш продати душу, на жаль. Багато з них це робить, продають себе за гріш. Але Бог дасть, може, що будемо крок за кроком це очищувати. Нам потрібно дуже солідного духовного очищення.

10. Ісус Христос сказав, яка найважливіша заповідь: любити Бога всіма силами і любити ближнього як самого себе. Коли я шаную себе як Божій твір, як Божу дитину, то я тим самим заставляю шанувати кожну іншу людину в моїй державі, хто б вона не була. Бо вона так само, як і я, є Божа дитина. І тому любити ближнього як самого себе – то не є щось надзвичайне. Отже, Церква має виховувати людей бути людьми, а люди творять громаду, нормальну державну громаду, яка нам треба.

11. Якби ми були справді стовідсотковими християнами, то ми би дбали, щоби Церква була одна, незалежно від всіх політичних обставин. І щоби, будучи одною, вона зберігала духовну єдність, ту властиву дуже-дуже суттєву єдність. Ми сьогодні мусимо боротися за це. Не йдеться, чи хочемо, чи не хочемо. Тут нема вибору. Якщо хочеш сповняти Божу волю, працюй, щоби Церква була одна. Але, хоча ми і поділені, на жаль, – є протестанти, є католики, є православні, – мусимо всі наші зусилля задіяти, щоби піднести духовний рівень і тоді шукати тої внутрішньої єдності.

12. Важливо ґрунтовно перевиховувати народ. Усі ми повинні цим вихованням займатися – держава, Церква, кожен громадянин.

13. Завдяки Божій благодаті, найвищій жертві невинних людей під час Революції гідності на Майдані, а сьогодні завдяки готовності українських вояків захищати права свого народу ціною життя зі зброєю в руках – ми стоїмо на порозі великого майбутнього. Нехай милостивий Господь не дозволить нам не прийняти Його благодаті!

14. Я радо бачив би, якби люди – малі діти, старші, престарілі – не лише читали

Шевченка, а й рецитували його. Якщо б ми всі це зробили – перейняли дух Шевченка, дух українства, який він так прекрасно схопив, – то другорядні справи, з якими нам сьогодні доводиться мати справу, боротися, перестали би бути такими важливими. Тому що ми були б дуже свідомі, хто ми є. І що ми є один народ, одна єдність, одна велич.

15. Родина, школа, Церква, телебачення, література – усі повинні підкреслювати користь для себе і для загалу суворого дотримання законів. Хочемо жити в нормальній державі – працюймо над тим, щоб законслухняність стала нормою поведінки для всіх громадян.

16. Свобода – це можливість робити добро. Ми люди, і ми вільні. А це значить, що ми маємо право робити добро. Звичайно, ми можемо помилятися, але основний сенс свободи – людина не має права чинити зло. Натомість незалежність – це свобода від зовнішніх впливів. Незалежність – це не сваволя. Незалежність – це політичне поняття. Отже, у наші часи цілій державі, цілому народу випала нагода діяти задля власного блага. І відтепер людина просто зобов'язана бути творчою, патріотичною, свідомим християнином – громадянином своєї держави.

17. Тоталітарна система виховувала в людині поняття недовіри. Щоб ми одне одному навіть у родині не вірили. Чому? Бо як люди починають одне одному довіряти, то можуть створити контрреволюційну організацію. Якщо ж ніхто нікому не довіряє, тоді немає безпеки. По-друге, у стосунках між людьми було багато брехні. По-третє, у людей був брак відповідальності, люди боялися брати на себе відповідальність. Як хтось показував, що він відповідальний, то його відразу підозрювали. Бо така людина може когось іншого попровадити. Комуністичний режим хотів людей цілковито переіменити, позбавити моральних принципів, починаючи від віри в Бога. Як наслідок – незважаючи на те, що люди не перестали вірити в Бога, вони все ж таки перестали жити згідно з Божими законами, тому що не були до цього при звичаєні.

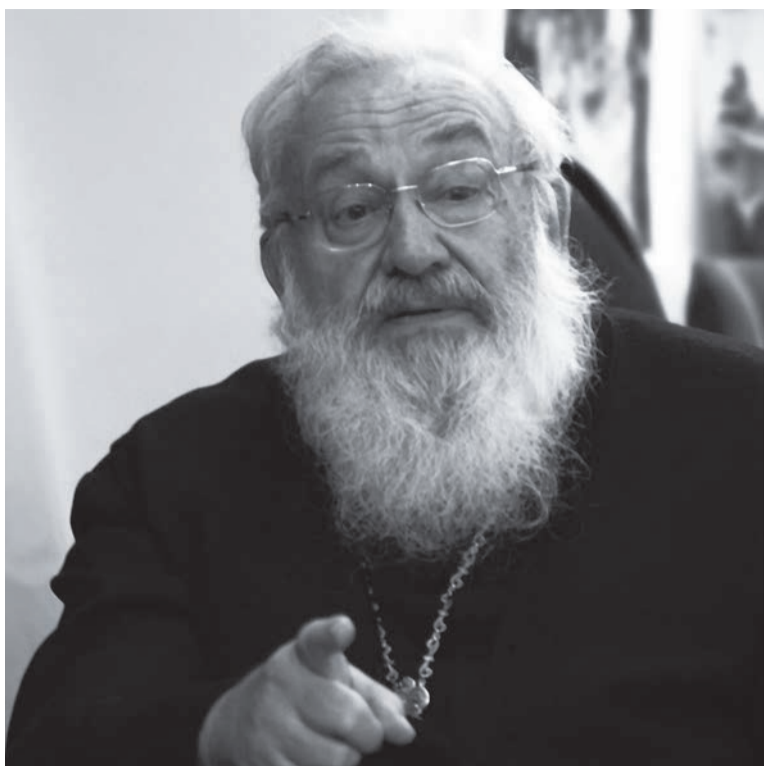
18. Бог випробує нас через різні обставини. Якщо ми поставимо Його на першому місці, житимемо за Його законами і будемо Йому довіряти, то можемо мати оправдану надію на Його поміч.

«Дивенсвіт»

Настанови Патріарха Любомира на Великий піст

У цей день, 26 лютого 1933 року Божого, народився Любомир Гузар, Патріарх нашої Церкви. Все своє життя він прагнув бачити Бога у кожному, кого би не зустрів.

Ось ми ввійшли у благодатний час Великого посту, протягом якого по-особливому будемо переживати близькість з Богом. Тож пропонуємо кілька настанов від Блаженнішого Любомира на Великий піст.

Засіб, а не ціль

Великий піст є надзвичайно важливий, бо це є засіб, де ми трошки більше контролюємо самих себе. В часі тривоги дуже часто закликали до посту, щоби опанувати себе і водночас пожертвувати щось Богові.

Піст – це час для Бога

В когось піст може легко звестись до дієти. Різниця між дієтою і постом у тому, що дієти дотримуються з любові до свого тіла – щоб бути гарними та здоровими – це є її ціллю. Натомість піст – це те саме, але з любові до душі – щоб опанувати свої пристрасті і зробити невеличку жертву на славу Богу. Це подібно до того, коли собі у чомусь відмовляємо, щоб послужити ближньому, однак тут це робимо для Бога.

Піст – раціональний, а не мертвий

До посту слід підходити раціонально, бути готовими зробити щось інше з любові до іншого. Коли притримуємось певних правил, робимо це з розумінням, не «мертво». Пророки часто повторювали слова: «Я милосердя хочу, а не жертви». Піст є дуже важливий, але справедливість, правда і милосердя є важливішими. Тому інколи доводиться ним поступитись, щоб могли зробити добро ближньому.

Божі заповіді – передумова справжнього посту

Є такі, що тримаються посних приписів, але можуть кривдити ближнього й оминають робити добро. Натомість маємо найперше жити по-Божому, а тоді виконувати все решта.

Нехай постать Блаженнішого Любомира Гузара буде яскравим свідченням посту та молитви, наслідуючи які, зможемо зростати у доброму, ставати ближчими до Бога та належно приготуватись до зустрічі з Ним у Пасхальному Таїнстві.

Пресслужба Львівської архієпархії

Сімейне фото Гузарів. 1935 рік

Піст. Молитва. Милостиня

Як знаємо із «Катехизму», саме ці три речі є запорукою доброго християнського поступування. Важливо плекати ці благочестиві діяння завжди, але особливо актуально практикувати такі святі речі в час Святої Великої Чотиридесятниці – Великого посту. Отож, пропоную замислитись на речах, котрі в житті справжнього послідовника Христа мають бути невід'ємними: постом, молитвою і милостинєю.

ПІСТ

Хоча постом називаємо весь період часу нашого говіння (одноденний чи багатоденний), але у вужчому контексті, коли говоримо про ці три чесноти, то піст розуміємо в першу чергу як стримання від їжі, забав, веселощів. Коріння саме такого посту знаходимо ще у Старому Завіті. Зокрема, багато богословів трактують заборону Богом Адаму і Єві їсти з дерева пізнання добра і зла як першу вказівку про піст. Про це говорить також і святий Василій Великий, одночасно говорячи і про наслідки порушення цього первісного посту: «Піст такий давній, як саме людство. Він приписаний ще в раю. Адам дістав цю першу заповідь: «З дерева ж пізнання добра і зла не їстимеш» (Бут. 2, 17). Це «не їстимеш» – то наказ посту і стриманості. Якщо б Єва постила на плід дерева того, ми тепер не мусили б постити... Нас зранив гріх, і ми мусимо лікуватися покутою. Покута ж без посту – безвартісна».

Власне кажучи, дуже часто ми перенаголошуємо на тому, що піст – справа духовна, і стриманість від страв не є головною. Так, вона не є головною, але, спекуючи цим духовним виміром посту, багато людей просто відкинули таку важливу деталь посту як стриманість в їжі і веселощах. Напевно, найкращу відповідь на питання, для чого нам у час посту стримуватись від їжі, своїм прикладом дає сам Ісус Христос: «Потому Ісус був поведений Духом у пустиню, щоб диявол Його спокушав. І постив Він сорок день і сорок ночей, а вкінці зголоднів. І ось приступив до Нього спокусник і сказав: Коли Ти Син Божий, скажи, щоб каміння це стало хлібами! А Він відповів і промовив: Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих» (Мт. 4, 1-4).

В цій біблійній історії бачимо, для чого піст як стримання від їжі, веселощів, музики, – словом – всього того, що ми любимо, – допомагає нам сконцентруватися на своєму внутрішньому світі, зрештою – на образі Божому, відтисненому у нашому серці.

Про піст як засіб стишення говорить знову ж таки святий Василій: «Піст – це вірний сторож душі, вірний товариш гріха, зброя тих, що завзято борються, вишкід для атлета. Піст проганяє спокуси, намагає до побожності, є другим поміркованості й чистоти. На війнах він дає мужність, а в мирі – спокій. Він робить християнина святим. Адже саме відмовившись від того, що найбільше любимо, маємо шанс стати важливішими, чутливішими, а отже – більш відкритими на Бога та Його дію у нашому житті».

Рівно ж, хтось із святих отців говорив, що стримуватись від задоволень треба ще й тому, аби відчутти християнську солідарність. Бути солідарними з тими, хто справді голодний. Про це детальніше поговоримо, коли зупинятимемося на милостині.

МОЛИТВА

Здається, про важливість молитви у житті християнина нічого особливо пояснювати не треба. Власне кажучи, якщо молитви немає, то приходить те, що ми називаємо «формальним християнством». Адже молитва – розмова із Богом. А якщо ми не хочемо, чи лінуємося розмовляти із Богом, то хіба можемо називати себе Його дітьми? Адже ненормальним є стан, коли діти не мають жодного бажання розмовляти із батьками. Подібно і з відвідуванням богослужінь у храмі: казати, що я віруючий християнин, і не ходити до храму – те саме, що жити по сусідству зі своїм батьком і заходити до нього в гості в кращому випадку раз або кілька разів у рік. Власне кажучи, Бог є самодостатнім, тому від того, відвідаємо ми Його чи ні, Він не зміниться. Хоча Йому буде прикро за Його улюблене творіння, котре Його Син відкупив своєю Кров'ю.

Молитва, як особиста так і літургійна, потрібна, в першу чергу, нам самим. Для того, аби бути ближче до Нього, для того, аби усвідомити власну гріховність і важливість покаяння як засобу навернення. Адже подібно як готуємо свій дім до свят, так і свою душу мусимо підготувати до зустрічі із Воскреслим.

Велику красу і глибинний зміст мають Великопосні богослужіння. Глибокі богословські думки про нашу тотальну гріховність, але можливість завжди покаятись і навернутись задля безмежного Господнього милосердя знаходимо у прекрасному богослужінні першого тижня посту – Повечір'ї із Великим Канонам Андрея Критського, яке ми молимося у перші чотири дні першого тижня посту ввечері. Особливістю цього богослужіння, котре підкреслює його покайний характер, є велика кількість доземних поклонів, котрі вірні кладуть під спів хору «Помилуй мене, Боже, помилуй мене». Не менш трепетні переживання маємо і на Літургії Передшесвячених Дарів, котру молимося кожної середи і п'ятниці ввечері.

Та й сама атмосфера храму налаштовує нас на покайний лад. Мінорні наспіви, відсутність хоругв, заміна традиційних вишитих рушників чи літургійних обрусів на темно-багряну в УКЦ чи чорну у православних Церквах тканину, священничі ризи темних барв і багато іншого. Ця емблематика на має вганяти нас у сум, а навпаки – схилати до призадуми над тим, що Той, Хто висить на Голгофському хресті, помер задля того, аби я не помер, а мав можливість жити вічно. До того ж ми, на відміну від сучасників Ісуса, знаємо, що Голгофа – це не кінець, і за Страсною П'ятницею неодмінно настане Неділя Воскресіння.

МИЛОСТИНЯ

Про благочестя милостині справді варто поговорити. Адже, з одного боку, наші люди є феноменально жертвними: мільйонні, якщо не мільярдні суми збиралися і в час Револуції гідності, і зараз збираються волонтерами на потреби армії. Ми вміли бути солідарними із майданівцями і є солідарними із бійцями, часто віддаючи по-біблійному «із свого убозтва», дійсно чинимо це благородно і побожно.

З іншого боку, почувши про підняття цін, ми «під чисту» вимели полиці наших супермаркетів... Це було шаленство. Люди вистоювали черги, хамили, мало не бились, аби урвати побільше дешевих продуктів, які довго не посяють. А чи не краще було взяти одну пляшку дешевої олії, а ще дев'ять не тримати про запас, а дати можливість купити своїм сусідам? Аби ті важкі часи, котрі зараз є, долати жорстоко і солідарно. Вміємо бути солідарними і жертвними на барикадах і під дулами снайперів, та в відчутті воєнної загрози – вміємо бути жертвними і солідарними у повсякденному житті. Поступімось у маршрутці місцем жінці чи старшій особі; кидаючи милостиню жебраку, не робимо це із «покерфейсом», а усміхнімося, спитаємо, як він. Наша усмішка зігріє набагато краще, аніж наші гроші. Причому як того, кому ми її даруємо, так і нас самих. Будьмо добрі! Зустріньмо Воскреслого гідно!

*о. Володимир Мамчин,
«Духовна велич Львова»*

«Ніколи не переставайте бути духовним батьком», – Глава УГКЦ до владика Миколи Семенишина під час хіротонії

– Дорогий владико Миколо, сьогодні я поручаю Вашій особливій опіці наше духовенство й монашество цієї архієпархії. Як добрий помічник вашого сивочолого митрополита, допоможіть кожному з нас у тому житті звершити своє служіння та покликання. Щоразу, коли буде видаватися, що вас всі забули й покинули, коли темрява вас обгортатиме, пригадайте, що ви є стрітенським єпископом, що у вас горить такий світильник, який ніхто і ніщо не може загасити, – такими словами Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав звернувся до владика Миколи Семенишина під час його архиєрейської хіротонії.

Чин архиєрейської хіротонії та Божественна Літургія відбулися в Архикафедральному соборі Воскресіння Христового в Івано-Франківську на свято Стрітення, 15 лютого 2023 року. Архиєрейську Літургію очолив Блаженніший Святослав – головний святитель. Співсвятителями стали владика Володимир Війтишин, Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський, та владика Богдан Дзюрах, Апостольський екзарх у Німеччині та країнах Скандинавії.

Спершу владика Микола тричі публічно склав визнання своєї віри. Опісля відбувся Чин архиєрейської хіротонії, на закінчення якого нововисвяченого єпископа одягли в архиєрейські ризи. Тоді Блаженніший Святослав вручив йому архиєрейський жезл як символ його влади.

У проповіді Блаженніший Святослав розкрив зміст свята Стрітення Господнього, звернувши особливу увагу на світло, яким є Бог, привітав монашество УГКЦ із Днем богосвяченого життя, а також в особливий спосіб звернувся до нововисвяченого архиєрея, пригадавши йому три завдання єпископа та публічно попросивши ніколи не переставати бути духовним батьком.

Наголошуючи на таїнстві архиєрейської хіротонії владика Миколи, яке того дня пережила наша Церква, Отець і Глава УГКЦ зацентрував на слові «світло», яке багато разів повторювалося у Чині хіротонії. «Наша Літургія називає єпископа світлом для тих, хто у темряві, учителем немудрих; світлом тих, хто шукає сенс свого життя та покликання; хто шукає спасіння, хто серед темряви сьогодні шукає світло надії; те світло, яке є певним і дасть можливість нам не блукати в темряві, але мати світло життя», – зауважив Глава Церкви.

Відтак він пригадав три завдання єпископа: проповідувати Боже слово, освячувати Божий народ, керувати, що означає – показувати дорогу. «Єпископ приходить, щоб оживляти спільноту, а все решта можуть виконати його помічники», – зазначив Патріарх.

Блаженніший Святослав звернув увагу, що сьогодні в Україні багато людей шукає сенс, значення навіть власного болю. «Владико, просвітій світлом Христової надії народ України, який страждає від війни. Той народ, якого покриває темрява, – сила, яка приходить, щоб нас губити, нищити, забрати все. А ви будьте тим світильником, який дає життя, значення, слово Христової істини», – попросив Предстоятель УГКЦ.

Наприкінці Божественної Літургії владика Миколу привітав Апостольський нунцій в Україні архієпископ Вісвальдас Кульбокас. «Наша місія і місія нового владика Миколи – це місія вдячності Ісусові за дар віри та відкуплення. Нехай Господь надихає і благословляє всі ваші помисли та справи, преосвященний Миколо, а Мати Божа і святий Йосиф завжди оберігають», – побажав архієпископ Вісвальдас.

«Сьогодні складаю подяку тому, хто дав мені силу – Ісусові Христові, бо Він визнав мене вірним, поставивши на службу», – цими словами апостола Павла владика Микола подякував Господеві за дар свого життя та священнослужіння, а також батькам, рідним, святителям, Блаженнішому Любомирові та Святославі, духовним наставникам, співбратам у єпископстві і священстві й усім присутнім на його архиєрейській хіротонії.

Департамент інформації УГКЦ

о. Павло Дроздяк: «Час посту – це можливість отримати перемогу над собою»

Кожен піст – це можливість для християнина змінити себе. У цьому йому допомагають три речі: піст, молитва та милостиня. Як ними скористатися, що є найбільшою милостинею та має вагу золота? Чому варто обмежити своє перебування у соцмережах під час посту і чи зачиняють церкви на карантин? Про це та інше розповів священник Архикафедрального собору святого Юра отець Павло Дроздяк.

– **Що нам треба знати про піст?**

– Мисливці мають гарну практику: перед полюванням вони постять. Це потрібно, аби на полюванні мати загострений слух, відчуття зору і щоби сприймати світ більш реально. Те саме і в пості. Для чого ми постимо? Щоби сприймати цей світ реально, щоби бачити більше, ніж ми бачили до того. А що ми можемо бачити більше? Кожен піст готує мене до чогось. В даному випадку піст перед Воскресінням готує мене пережити подію, яка відбулася раз, але – назавжди: Воскресіння Христове. Для того, аби зрозуміти, що це Воскресіння означає для мене, я мушу себе приготувати.

Є різні методи та інструменти, щоби себе приготувати до цього свята. Мова йде не лише про те, щоби прибрати помешкання, помити вікна та приготувати великодній кошик, а відтак сісти за стіл і заспівати «Христос Воскрес». Це значно більші речі. Бо кожен піст – це дорога мого переображення, метаморфози, коли я змінююсь, починаю думати над своїм життям, заглиблюючись всередину себе. Я розумію, що піст мене, як християнина, в певних моментах обмежує. Але це є добровільне обмеження. Ніхто мене не змушує до цього. І ось в час посту є добра нагода, щоби поставити собі певні завдання. І, перемігши себе, не тільки втратити, але і щось здобути. Бо ми в час посту зосереджуємося тільки на тому, від чого відмовляємося.

А що ми здобуваємо? Терпеливість, милосердя, любов. Та найважливіше, що я вважаю для себе, як для священника, який також практикує піст, – перемогти самого себе. Кожен знає про свої недоліки та недоопрацювання, позбувшись яких, може почувати себе значно счасливішим. Тому час посту для мене, це добра нагода зрозуміти самого себе, що в моєму житті є таке, що я хотів би змінити.

Сьогодні, аналізуючи події, я звернув увагу на нашу нестриманість. Ми відразу реагуємо на події, які трапляються доволі нас. Ми завжди знаходимо мільярд слів, аби дати оцінку тим чи іншим подіям. Ми дуже багато говоримо і дуже мало слухаємо. І через те, що ми багато говоримо, а мало слухаємо, ми входимо в простір, який не дає нам відчуття справжньої свободи, сатисфакції, того, що сказане принесло користь тому, хто мене слухає. Тому в час посту варто зупинитися, навчитися слухати. Слухати самого себе, людей, які є доволі мене. Дуже важливо в часі посту навчитися послухати свою сім'ю.

– **Які обмеження під час посту вважаються найважливішими?**

– Для того, аби піст пройти добре, маємо використовувати три найважливіші інструменти. Перший – це сам піст: обмеження у споживанні їжі, м'ясних страв, гучних забав та інших речей, які не личить робити християнину в цей час. До цього люди добровільно зобов'язуються. Нікого не можна насилу змусити постити чи виконувати речі, що запроваджує Церква. Це є добровільний вибір. Коли ми говоримо про Українську Греко-Католицьку Церкву та час посту, то понеділок, середа та п'ятниця закликаються такими днями, щоби християни не вживали м'ясних та молочних страв.

– **Чому саме ці дні?**

– Церква вибрала їх як полегшення для людей. Піст не стосується дуже великої категорії осіб. Це – жінки при надії і ті, які годують немовля; особи пенсійного віку або недужі; ті, що важко працюють. Але ми розуміємо, що це дуже умовне визначення тих, кого стосується піст. Тому що кожен обирає для себе, особливо коли стосується посту як їжі.

Другий інструмент – молитва. В часі посту молитва є дуже особливою.

Перший тиждень Великого посту ми звершували покаянний канон Андрея Критського. Я для себе називаю цей канон божественним великопосним камертоном, що задає тон

цьому часу, в який ми вирушили. Це є час, який розповідає про гріхопадіння Адама, про історію, яку Господь Бог долав, щоби прийти до мене і визволити мене від всіх недоліків. Там є заклик: «Ти, бачивши, душе, те все, і не змінюєшся... Чому ти не змінюєшся? Ти бачиш, який шлях пройшов Господь задля тебе, щоби тебе спасти? Чому ти не змінюєшся?» Ця молитва дуже особлива в часі великого посту.

В соціальних мережах я бачив дуже багато порад, які молитви треба читати в час Великого посту. Будь-яке спілкування з Господом Богом – це вже є молитва. І кожен сам має свій ключ, як він це реалізує. Але є певна канва, яка дається мені, аби я не розпорошував свою увагу. Для мене в часі посту є дуже гарна молитва преподобного отця Єфрема Сиріна. Вона вміщає в себе дуже гарні речі. «Господи і Владико життя мого! Духа лінивства, недбайливости, владолюбства і пустомовства віджени від мене. Духа чистоти, покори, терпеливості і любови даруй мені, слугі Твоєму. Дай мені бачити гріхи мої і не осуджувати брата і сестру моїх, бо Ти благословен на віки вічні». Ця коротка молитва включає абсолютно все.

І коли ми говоримо про другий пункт, то ми говоримо і про тайну покаяння, про сповідь. Сповідь – це є дар воскреслого Христа. Інколи дискутуємо з різною категорією людей, вони кажуть: «Я можу сповідатися і без присутності священника, я можу з Господом Богом віч-на-віч спілкуватися». Кажу: «Абсолютно. Це є не те що нашим правом, а нашим завданням: віч-на-віч спілкуватися з Богом». Але я маю почувати, що Бог мене прощає. Я до сповіді ставлюся з великою особливістю і радістю. Сповідь – це не є момент допиту чи слідства. Сповідь уже є перемогою.

– **Ви також закликали обмежити в піст використання соціальних мереж. Чому?**

– Ми зараз перейшли у віртуальний цифровий світ. В одного з моїх приятелів відійшов у кращий світ батько. На його сторінці у соцмережі я побачив дуже багато хрестиків як співчуття. А коли я прийшов на парастас, то храм був порожній. І це питання: ці люди є зі мною віртуально, але чи мають вони час для мене реально? І чи я маю час для інших людей? Ніхто не каже, що соціальні мережі – це погано. Це є досягнення людства, яке нам відкрив Бог. Але ми мусимо жити, спілкуватися, виходити назустріч один одному. Я раджу під час посту обмежити вживання соціальних мереж, аби подивитися, чи я не є від того залежним. Нічого не станеться, якщо я годину не подивлюся стрічку в Фейсбуці чи іншій соціальній мережі. Нічого не станеться, якщо я відкладу телефон убік і побуду зі своєю родиною.

– **Багато вірян складають собі обітницю перед постом. Чи великим гріхом є недотримання цих обітниць?**

– Я прошу, аби ми не сприймали Бога бухгалтерськи: оце я виконав, а це – ні, то ж мені мінус. Я ніколи не намагаюся поважити гріх. Є важкі гріхи, є легкі.

А коли говорити про постанову, ну, то я шкодую сам собі. Бо я постановив собі щось зробити, я йду до цього. І отут я помилюся, отут – оступився, отут – впав. Що мені дає сили і насаги встати? Це: «Боже, пробач мені, я хочу далі продовжити цей шлях». Іноді буває, що людині варто встати. Тоді вона відчуває себе не всемогутньою.

Господь не є експериментатором, який дивиться, чи витримаю я. Хтось обіцяє собі не палити цигарок під час посту. І от він йде і відчуває доволі запах цигарок. І це його мучить. Кажу: «Боже, чому Ти мене спокушаєш?» Ні, Бог тебе не спокушає. Ти просто є чутливим до того, від чого ти був залежним.

«Духовна велич Львова»

Благодійна діяльність Церкви на півдні України

Патріарша фундація «Мудра справа» разом з Одеським екзархатом УГКЦ продовжують підтримувати внутрішньо переміщених осіб і людей у скрутні на півдні України. Стараннями логістичного штабу «Мудрої справи» в Одеському екзархаті, за який відповідальний о. Юрій Стронянський, за останні пів року вдалося налагодити тісну співпрацю із парафіяльними спільнотами, де потребуючі отримали понад 7.500 продуктивних наборів.

«Діяльність «Мудрої справи» в Одеському екзархаті розпочалася влітку, коли ми активно роздавали продуктивні набори для переселенців, пенсіонерів, багатодітних сімей, осіб з інвалідністю. Завдяки нашому Патріарху Святославу ми отримали бус, що допомагає нам швидко і вчасно реагувати на потреби людей», – розповідає о. Юрій Стронянський.

Одеський екзархат на сьогодні охоплює доволі велику територію. Це – Одеська, Миколаївська, Херсонська та Кіровоградська області. У кожній із них людей гуртують парафіяльні спільноти Української Греко-Католицької Церкви. Саме вони стали центрами надання допомоги й роздачі продуктивних наборів для найбільш потребуючих.

«Найцікавішими в моєму служінні сьогодні є моменти, коли ти їдеш до наших священників та парафіян і вони зустрічають тебе з усмішкою, радіючи не тому, що ти щось привіз, а що ти поруч і ми можемо поспілкуватися та побути разом», – наголошує о. Юрій.

Найстрашніше ж, за словами священника, їхати на Херсонщину. Йдеться про парафії Сонячного, Федорівки, Зеленівки, Берислава, Зміївки, Херсона. Потрібно їхати, незважаючи на повсюдні вибухи. «Важко усвідомити собі, що це не фільм, а реальні події, що відбуваються у твоїй країні. Люди, які там залишилися, дуже багато втратили. Але вони не втратили надії і того відчуття, що вони справжні українці», – мовить отець.

Отець Юрій також розповідає про подорож на Херсонщину із владикою Михайлом Бубнієм, екзархом Одеським. Як зазначає священник, підтримка та постійна турбота владики надзвичайно важливі. Багато людей зібралось лише заради того, щоб побути разом та побачити свого архиєрея.

«Хотів би подякувати всім жертводавцям і волонтерам, які допомагають у тому, щоби ми мали такі продуктивні набори та могли ними поділитися. Сподіваюся й вірю, що ми не зупинимось на Херсоні, Бериславі, Зміївці, але поїдемо й на лівий берег, на Скадовщину, де наші парафії досі перебувають в окупації. Вони стоять. І я вірю, що вистоять», – мовив на закінчення о. Юрій Стронянський, відповідальний за логістичний штаб Патріаршої фундації «Мудра справа» в Одеському екзархаті УГКЦ.

Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Товариство «Свята Софія»: об'єднані у служінні українському народу

У середу, 22 лютого 2023 році, у Римі, в режимі онлайн провели щорічні збори Релігійного Товариства «Свята Софія» для українців-католиків, щоб презентувати звіт за минулий рік та обговорити майбутню діяльність.

Вранці у прокатедрі Святої Софії відслужили літургію Передосвячених Дарів та панахиду за о. д-ра Івана Музичку в річницю його смерті, за усіма усопшими членами Товариства та фундаторами храму.

Загалом, збори матеріального товариства складаються з двох основних частин: звіту діяльності крайових товариств США, Великобританії та Бельгії та звіт Президента матеріального товариства за минулий рік, обговорення поточних питань та майбутніх планів.

На початку зустрічі до усіх присутніх звернувся Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав, висловлюючи усім товариствам свою подяку за активну гуманітарну допомогу УГКЦ в Україні, що надавали усім потерпілим від російської агресії та вимушено переміщеним особам.

Як зазначив президент Релігійного Товариства о. Марко-Ярослав Семенен, звіти крайових товариств окрім адміністрації патріарших дібр та традиційної діяльності показують велику активність у допомозі Україні у дуже різноманітних напрямках.

«Патріарша прокатедра Святої Софії на другий день війни відкрила свої двері для збору гуманітарної допомоги, а згодом і для тимчасово переміщених осіб. Орієнтаційні консультації, вакцинація та медичні огляди, пошук житла та надання речей першої необхідності — усім цим та іншою допомогою могли скористатися українці, що покинули свій дім. Близько 15 тисяч осіб отримали бодай мінімальну підтримку від волонтерів Товариства. Тому сьогодні ми вдячні Господеві, що дав усім нам можливість послужити, а також вдячні тим, хто молитвою та конкретними вчинками підтримав гуманітарну діяльність», — наголосив ректор прокатедри.

Зазначимо, що членами Товариства «Свята Софія» у Римі є: Блаженніший Святослав Шевчук, Високопреосвященний Вл. Володимир Війтишин, Високопреосвященний Вл. Борис Гудзяк, Преосвященний Вл. Гліб Лончина, Преосвященний Вл. Діонісій Ляхович, Преосвященний Вл. Венедикт Алексійчук, Преосвященний Вл. Іван Кулик, о. Марко-Ярослав Семенен, о. д-р Рафаїл Турконяк, о. д-р Богдан Прах, о. Володимир Буришин, о. Йосафат Лещинин, о. Євген Небесняк, о. Андріан Книш, о. Микола Матвійський, проф. Альберт Кіпа, д-р Марко Томашек, д-р Ірина Іванкович, д-р Ольга Єзерська, д-р Андрей Лужницький, п. Петро Фірман та п. Марія Говгера.

На завершення зборів, подякувавши Господеві, усі члени Товариства отримали Благословення Патріарха Святослава на подальшу плідну працю та втілення нових планів.

Пресслужба Релігійного товариства «Свята Софія»

Особливості служіння у військовому храмі живої парафії Стрітєння Господнього

Військовий храм Стрітєння Господнього у Львові – особливе місце, бо зведений спільними зусиллями воїнів-«афганців» та капеланів Центру військового капеланства у 2017 році в пам'ять про полеглих в Афганістані, на Майдані та в часі російсько-української війни. Упродовж цих років тут душпастирюють військові капелани, тому на парафії унікально поєднуються одразу два види служіння – класичне парафіяльне і капеланське. Про цю особливість та профільну спільноту ми поспілкувалися із настоятелем храму о. Михайлом Білецьким.

– Отче, храм Стрітєння збудований відносно недавно. Розкажіть, чому виникла потреба у створенні такого храму та хто був ініціатором його будівництва?

– Варто почати з того, що 15 лютого 1989 року відбувся вивід радянських військ з Афганістану. Ще через 10 років тут, у сквері, встановили великий пам'ятний знак воїнам Львівщини, які загинули під час «афганської» війни. Вже тоді активні і свідомі воїни-«афганці» – у більшості жителі нашого міста й області – думали про зведення храму, в якому жила би пам'ять про їхніх полеглих побратимів. Процес роздумів, обговорення, узгодження такого духовного комплексу тривав до Революції Гідності. Тоді на хвилі народного піднесення один із воїнів-«афганців» твердо вирішив, що зводити храм потрібно або зараз, або ніколи. Він зібрав навколо себе багато однодумців і вони почали втілювати свій задум у життя. Прийшовши за благословенням до митрополита Ігоря, отримали також пораду цю добру справу робити спільно з військовими капеланами. Воїни таку пропозицію підтримали, тож будівництво святині ми завершували вже всі разом. Відтак через півтора року постала наша дерев'яна церква. А 15 лютого 2017-го відбулося її освячення. Над назвою парафії довго не думали, адже 15 лютого – день виводу військ з Афганістану, а також одне з найбільших церковних свят – Стрітєння.

Освячення храму було центральною подією у межах відзначення 28-ої річниці виводу радянських військ з Афганістану. Організація відбувалася на державному рівні, тут виступав духовий оркестр, проходили поминальні, молитовні заходи. Тоді зібралось дуже багато людей, були присутні представники районних та обласних ветеранських спілок, їхні рідні, друзі, зацікавлені міста.

– Ми вже згадували, що у цьому храмі унікально поєднуються капеланське та парафіяльне служіння. А чим ще особлива ваша парафія?

– Парафія Стрітєння Господнього також цікава тим, що є місцем зустрічі різних поколінь військових. Воїни-«афганці» – це наш «кістяк», але, окрім них, тут завжди багато курсантів, солдатів, офіцерів, працівників військових структур. А всі вони перебувають у добрій взаємодії з цивільними людьми, тому це ще одна особливість парафії Стрітєння Господнього.

Пригадую, шість років тому мене призначили сюди разом зі ще одним капеланом – отцем Мироном Горбовим. Сьогодні з нами також служить отець Олег Кришталь. Хоч наша парафія невелика, але свідомі, активні, і всі ми тут, як одна родина.

Узагалі в нас дуже цікава ситуація, бо дотепер вдається зберігати паритет між усіма категоріями парафіян.

У церкві справді багато військових, але і не менше цивільних, яким подобається храм і яким хочеться у ньому перебувати, бути частинкою нашої сім'ї. Така гарна комунікація між військовими і цивільними мене дуже тішить, бо на початку я спостерігав за їхнім спілкуванням і помічав трохи різні бачення, подекуди брак розуміння. Думаю, важливу роль зіграли наші парафіяльні зустрічі. Бо разом ми дуже багато спілкуємось. І, звісно, спільне лихо, переживання також гуртували, об'єднували, тому сьогодні всі ми – єдиний моноліт.

– Поділіться, як у такому випадку організовується парафіяльне життя, щоб залучити до нього усіх прихожан храму?

– У нас є сталий пласт військового служіння, який існує від початку заснування парафії. Зустрічі зі строчковиками, курсантами, заходи з офіцерським складом, викладачами – все це проводиться віддавна і є нашою доброю традицією. Але, окрім цього, я завжди намагаюся об'єднувати і залучати цивільних. Наприклад, маємо багато гуртків для дітей, у яких також беруть участь військові, або студенти львівських вишів. Кулінарні гуртки, спортивні, катехизації, дозволя з Богом, майстер-класи від курсантів, клуб активної молоді – у докарантинні часи все це відбувалося на регулярній основі. Далі ковід трішки призупинив активну працю, але сьогодні вона знову продовжується.

І також не можу не згадати про наших музикантів. Бог привів на цю парафію дуже багато обдарованих хлопців і дівчат, тож зараз ми маємо цілу спільноту співців. У нас не вийшов один великий хор, але є декілька менших колективів, які супроводжують богослужіння, молитовні заходи чи парафіяльне дозволя.

– Ви згадували, що парафія Стрітєння є місцем зустрічі різних поколінь військових. Чи вдається їм легко порозуміти між собою, чи все-таки є певний віковий бар'єр, інше розуміння війни, яку вони пережили?

– Хоч ці війни розділяє понад 30 років, але як і воїни-«афганці», так і сьогоднішні військовослужбовці однаково пережили жахи війни, біль втрати побратимів, психологічні травми – все це не залежить від року на календарі і воно навпаки додає їм більшої довіри у спілкуванні. Також, думаю, той факт, що курсанти бачать воїнів, які пройшли війну, а тепер щасливі і реалізовані у мирному житті – допомагає молодим бійцям, додає упевненості в тому, що у них все також складеться добре. До того ж, багато військових, які пережили складний бойовий досвід, швидше довіряють своїм побратимам, ніж рідним чи друзям.

Воїни-«афганці» дуже сприяють тому, щоби про молоде покоління військовослужбовців пам'ятали і вже тепер їх пошанували. Вони активно діляться з ними своїм досвідом, навичками і тільки сприяють тому, щоб увага до наших захисників не згасала.

– Розкажіть, як вибудовуєте комунікацію з цивільними і військовими? З ким вам, як капелану, легше порозумітися?

– Насправді все існує у дуже доброму поєднанні, а досвід, який я здобув, душпастирюючи серед військових, сьогодні допомагає мені у служінні всім іншим категоріям парафіян.

На початках я багато вчився, радився з іншими капеланами, думав над тим, як ефективно провадити служіння. Але середовище військовослужбовців завжди мені імпонувало, я відчував, ніби потрапив у витоки християнства. Адже громада військових не була обтяжена шарами звичаїв, традицій – подекуди зовсім неправильних і не-

потрібних. Від спільноти військових віяло такими апостольськими часами, апостольською простотою, коли не потрібно було думати про пишноту обрядів, надавати дуже велике значення зовнішньому виміру нашої віри. Наприклад, Служба Божа на полігоні, посеред лісу, у маленькому приміщенні старого клубу – все це мене приваблювало, мобілізувало і надихало. А також вчило пристосовуватися до порядку, бути «гнучким», шукати нові способи пояснень, організації молитви. Згодом я помітив, що всі ці методи, які я віднаходив у праці з військовими, дуже імпонують цивільним, допомагають мені краще служити і їм. Тому я бачу, що Бог дуже добре все це поєднав. А ще вірю – якщо ми шукаємо Божої волі і до неї рухаємось, то в будь-якому разі все вийде на добро.

– Як змінилося життя вашої парафії з 24 лютого?

– У нас був створений невеликий гуманітарний штаб. Ми підтримували бійців, з якими вже раніше були знайомі, намагалися оперативно реагувати на їхні потреби. До цієї справи долучалося багато людей: хтось сортував ліки, хтось видавав речі, проте, наш гуманітарний хаб був досить маленьким порівняно з тими, які були у місті.

Перші місяці війни були для нашої парафії періодом особливо інтенсивного моління, церква завжди була заповнена людьми. Я розумів, що у парафіян шок, вони розгублені, тому ми організували майже цілодобове моління, намагалися максимально заповнити день молитвою. Це підтримувало наших людей, заспокоювало і, принаймні, дало час для того, щоб віднайти себе, обдумати і прийняти те, що відбувається навколо.

Щодо різноманітних благодійних акцій, то вони проходили на постійній основі, ще задовго до 24 лютого. Фруктові кошики для наших військових на Переображення, подарунки на Миколая, благодійна верба, Стрітєнська свічка – все це ми організуємо регулярно, щоб акумулювати кошти на потреби Збройних сил.

– За шість років служіння у цьому храмі що було для вас найважчим, а що навпаки – мотивує і надихає?

– Не знаю, чи це справді було найважчим, але першим спало на думку те, що дуже складно говорити з людьми, які ніколи не любили це місце і не хочуть, щоб воно розвивалося. А надихають і мотивують також люди, але ті, які вірять у майбутнє цього храму і цієї громади. Я бачу, як вони готові жертвувати своїм часом, здоров'ям, а дехто навіть життям, заради того, щоб ми з вами сьогодні тут молилися.

– Отче, на завершення поділіться, якою ви мрієте бачити цю парафію через роки, а то й десятиліття?

– Пам'ять бережеться в середовищі активних і свідомих людей. Тому я мрію, щоб актив цієї громади тільки більшав, розвивався й ширився. Щоб тут молоде покоління мало витримку слухати старших, щоб знаходились рішення у складних ситуаціях, вінчалися подружжя, хрестились діти, щоб тут люди гуртувалися навколо творення добрих справ. Мрію, щоб цій парафії ніколи не бракувало дитячого сміху і молодецького запалу, щоб разом у спільній молитві, під куполом храму Стрітєння Господнього, об'єднувалося одразу декілька поколінь наших молящих.

*Підготувала Наталя Бельзєцька
в межах проекту Львівської архієпархії
«Головні свята та їх храми»*

Благодійний фестиваль коляди «Різдвяне намисто» у Звенигороді

У Звенигороді відбувся благодійний фестиваль коляди «Різдвяне намисто», учасниками якого стали різні колективи Давидівської сільської територіальної громади. Почесним гостем заходу був єпископ-помічник Львівської архієпархії Володимир. Подякувавши організаторам концертної програми, владика наголосив: «Коляда для нас усіх має величезне значення – це як своєрідна терапія. Якщо зачинимось вдома і будемо сумувати – це означатиме, що ми програли, і так самі себе знищимо. Ця коляда приємна і нашим захисникам, і навіть тим, хто вже покинув цей світ. За нашу радість вони жертвують своїм життям».

З вітальним словом до присутніх звернувся також протопресвітер Звенигородського деканату отець Олег Пігій: «Вже вчетверте відбувається тут такий фестиваль коляди. Він завжди надихає на роздуми, особливо цього року. Ми сумнівалися, чи варто в час війни святкувати, та, зателефонувавши до наших хлопців, які зараз на передовій, вирішили продовжити традицію».

У заході, зокрема, взяли участь парафіяльні хори Звенигородського протопресвітерату Львівської архієпархії УГКЦ, серед яких – хор «Вірую» (регент – Марія Зінчин) церкви святого пророка Іллі с. Шоломинь, хор храму святих Апостолів Петра і Павла с. Будьків (керівник – Т.Жаровський), народний аматорський хор села Пасіки-Зубрицькі (керівник – Павло Савіцький). Від села Відники з колядою «Ніч над Вифлеємом» та віншуванням виступив Святослав Салевич та сестри Соломія і Юліана Барабаші, які заспівали щедрівку «Ой, щедрій вечір, господароньку». Після виступів відбувся благодійний ярмарок та частування смаколиками.

У Львові вшанували ювілей о. Тимотея Бордуляка

17 лютого в Будинку вчених у Львові відбулась Всеукраїнська наукова академія, присвячена 160-річчю від дня народження о. Тимотея Бордуляка – греко-католицького священика, перекладача і письменника, громадського діяча, члена «Просвіти». Співorganizаторами академії стали департамент освіти та науки ЛОВА, Інститут Івана Франка НАН України, та освітній центр імені отця Юліана Дзеровича.

Академію «Для мене завсідги є і буде найдорожчим рідне слово» присвятили життєвому шляху педагога і просвітителя о. Тимотея Бордуляка. Він знав понад 10 мов, перекладав твори відомих письменників з різних куточків світу, був активним учасником «Просвіти», організував початкові школи з українською мовою навчання в селах Носівці та Городище (Тернопільщина).

Окрім просвітницької та перекладацької діяльності, отець Тимотей зробив великий внесок у літературну спадщину нашої країни. Його твори друкували у львівських, тернопільських, чернівецьких часописах, видавали збірки його оповідань. Письменник листувався із найвідомішими літературними діячами свого часу – Іваном Франком, Осипом Маковеєм, Дем'яном Гладилевичем, Іваном Белеєм, Михайлом Коцюбинським, Григорієм Величком, Володимиром Лукичем, Василем Стефаніком, Андрієм Чайковським, Богданом Лепким, Василем Щуратом, Іванною Блажкевич, Володимиром Радзиковичем, Осипом Назаруком та іншими.

Академія відбулась із благословення Архієпископа і Митрополита Львівського УГКЦ Ігоря. «Такі священики як отець Тимотей Бордуляк, які працювали з людьми й для людей, дуже багато зробили для національної свідомості нашого народу. Завдяки таким постатям ми маємо незалежність і таку потужність боронити свою землю, свій народ. Отець Тимотей сів благородні зерна в серця людей і вони сходили та дали щедрі плоди», – зазначив у своєму вітальному слові митрополит Ігор і поблагословив присутніх на заході.

Окремим листом до учасників конференції звернувся Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав. «Сьогодні я хотів би відзначити священичі якості отця Тимотея, особливо проповідницькі – він вмів використовувати свій письменницький хист для голошення слова Божого. А на першому місці в його служінні завжди була людина, з її викликами й нелегким життям», – зазначив у своєму листі Патріарх.

Наукову частину академії висвітлив Інститут Івана Франка НАН України. Вона розпочалася із пленарних виступів професорки Сумського державного педагогічного університету імені А.Макаренка Лариси Горболіс, професорів Львівського національного університету імені Івана Франка Михайла Гнатюка та Святослава Пилипчука. Відтак в очному та комбінованому форматах відбулося секційне засідання, під час якого із доповідями про життєтворчість Тимотея Бордуляка виступили науковці, викладачі та вчителі зі Львова, Сум, Києва, Дрогобича, Тернополя.

«Духовна велич Львова»

Свідчення про приборкання алкозалежності

Звати мене Ярослав, мені 35 років і я алкозалежний. Народився у Львові, в сім'ї алкозалежних людей. З дитинства побачив всю «красу» такого життя. Батьки напивалися і починали з'ясовувати стосунки, я втівав до сусідів і думав, що ніколи не буду таким, як вони.

У 13-річному віці вперше спробував алкоголь, як і всі у той час, на дні народженні. Спочатку пив, щоб здаватися крутим і в стані алкогольного сп'яніння було легше спілкуватися з дівчатами. Потім пішов на роботу. Там теж всі вживали, а я не хотів здаватися білою вороною, та й пив за компанію, з часом – вже під час роботи. Багато разів виганяли з роботи, але це не зупинило мене вживати спиртне.

Я намагався перестати випивати. Але мене вистачало лише на декілька днів, а потім – все спочатку, як по старій схемі.

Звісно ж, я вірив у Бога, але з часом, коли я залишився один, без підтримки рідних і друзів, я зневірювався. З'явилося переконання, що Бог допомагає тільки кращим, багатим, в кого все є, а бідним – ні.

Моє пияцтво привело мене до того, що я пропив батьківську хату. Мені довелося ночувати в притонах, тинятися по вулицях, я крав тільки для того, щоб було за що випити. Я зневірювався в Господі ще більше і все менше вірив у себе. Я хотів чимшвидше померти.

І ось у цей час і сталося Боже чудо: я зустрів отця Тараса, священика з нашої парафії. Він поговорив зі мною і запропонував допомогу, скерувавши мене в загальноцерковний реабілітаційний центр «Назарет». Я й далі не вірив, що мені щось зможе допомогти, і поїхав, щоби просто на деякий час відійти від вживання і такого життя.

У «Назарет» я приїхав майже голий і босий, вщент розбитий, була одна порожняча всередині моєї душі. Перебуваючи тут, я побачив, що змінити життя можливо, головне – вірити в себе і в Божу ласку. Цей центр заснований на засадах програми 12 кроків, де в основі лежать духовні принципи.

Сьогодні я не вживаю алкоголь більше восьми місяців. У мене є віра та надія на щасливе та тверезе життя. Я знову віднайшов стосунки з Господом. В мене є мрії і плани на майбутнє, нові друзі і вірна підтримка.

Вдячний усім, хто це прочитав і сповнився бажанням змінити своє життя, або допомогти в цьому іншим.

Розпорядження щодо богослужбових риз та їхніх відповідних кольорів

У різні історичні періоди в Церкві сформувались шані гідні звичаї щодо використання духовенством різноманітних барв богослужбових риз, завдяки чому виявлялися взаємопов'язаність глибоких богословських символів та сприйняття вірними Церкви використання під час богослужінь духовенством відповідних кольорів та відтінків.

Дбаючи про єдність у використанні кольорів літургійних риз під час звершення богослужінь духовенством відповідно до кан. 199 §1 ККЦ, законодавства та вчення Церкви і впорядковуючи у цьому аспекті літургійне життя Львівської архієпархії, зважаючи на існуючу дотепер різноманітну практику, визначаю дотримуватися наступних приписів.

1. Звершувати Божественну Літургію (включно з Проскомидією) необхідно, одягнувши усі приписані ризи: стихар, епитрахиль, пояс, нарукавники, фелон.

2. Усі ризи (включно з відзнаками) повинні бути належної якості, чисті та охайні. Негідно звершувати Божественну Літургію в брудних, заплямованих чи подертих ризах.

3. При одяганні риз (включно з відзнаками) необхідно промовляти відповідні молитви згідно зі Службником, як також і для роздягання з них.

4. Зважаючи на офіційні документи нашої Церкви, історичну традицію розвитку та сучасну практику, визначаємо наступне: світлі ризи (включно із білим кольором, срібним, золотистим (жовтий відтінок), та іншими відтінками, де все ж таки білий переважає); іншими основними кольорами богослужбових риз є зелений, блакитний, червоно-пурпуровий (багряні/фіолетові).

5. Щодо риз чорної барви, які раніше були у використанні, тепер їх не застосовуємо.

6. Щодо використання богослужбових риз відповідних барв і відтінків у різні періоди літургійного року слід орієнтуватися на офіційний додаток до цього Розпорядження.

Цим Розпорядженням впорядковує практику застосування риз відповідних кольорів у Львівській архієпархії, і при пошитті нових риз прошу взяти до уваги вище перелічені приписи.

†ГОР,

Архієпископ і Митрополит Львівський

Що треба знати про правила посту в УГКЦ?

27 лютого в УГКЦ в Україні розпочався Великий піст. Пригадуємо канони партикулярного права УГКЦ, в яких ідеться про те, коли і як треба постити.

Правила посту в УГКЦ регулює, зокрема, кан. 115 партикулярного права.

Метою покутної практики посту, покаяння і стримання, йдеться в документі, є надолуження за вчинені гріхи та осягнення більшої досконалості задля особистого освячення. Така практика – найдавніша традиція Української Греко-Католицької Церкви.

Під час Великого посту постити зобов'язані всі вірні, за винятком кількох категорій людей, про які розповімо нижче.

КОЛИ І ЯК ТРЕБА ПОСТИТИ?

- у перший день Великого посту і Страсну п'ятницю – суворий піст, тобто треба утримуватися від вживання м'ясних і молочних продуктів та яєць, а також страв, які містять ці продукти;

- у перший тиждень Великого посту і впродовж усіх днів Страсного тижня потрібно утримуватися від споживання м'ясних продуктів і страв;

- у понеділок, середу та п'ятницю інших тижнів Великого посту треба утриматися від споживання м'ясних продуктів і страв; у вівторок та четвер дозволено всі види їжі.

Протягом усього часу Великого посту вірні зобов'язані утриматися від організації та участі в гучних забавах, весіллях, танцях, розвагах та інших подібних заходах.

ХТО ЗВІЛЬНЕНИЙ ВІД ОBOB'ЯЗКУ ПОСТУ?

Є певні категорії людей, які звільнені від обов'язку посту. Це:

- діти до 14 років;
- особи, яким виповнилося 60 років;
- важкохворі;
- вагітні;
- матері після пологів і ті, що годують груддю;
- ті, що подорожують (якщо час подорожі перевищує вісім годин);
- ті, що важко працюють;
- ті, що харчуються зі столу інших;
- убогі, котрі живуть із милостині.

В окремих випадках звільняти від обов'язку постити може місцевий ієрарх, заохочуючи в цьому разі вірних до здійснення діл побожності та милосердя.

Департамент інформації УГКЦ

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широким серцем вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у березні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у березні отримав ієрейські і дияконські свячення. Мішного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

28 лютого, на 83-му році життя, відійшов до вічності о. Іван Білик, редemptорист.

Іван Білик народився 17 травня 1940 року в с. Квасинина (зараз територія Польщі) у багатодітній сім'ї. Згодом через політичні угоди Польщі та Радянського Союзу батьки Семен та Параскевія (Глів'як) з чотирма дітьми змушені були переселитися в с. Тарнава. Після служби в армії Іван вирушає на заробітки у Київ, де будував метро та працював водієм тролейбуса.

В 60-их роках у Львові контактує з підпільними священниками-редemptористами, працюючи також водієм тролейбуса. Згодом сам виявив бажання вступити до монастиря.

28 серпня 1968 року разом із Михайлом Хрипою прийняли обряд облечин і розпочали новіят. Магістром був о. Михайло Лемішка. 31 серпня 1969 року склав перші обіти та розпочав навчання у підпільній семінарії, паралельно працюючи на різних офіційних роботах – наладчиком-майстром на ткацькій фабриці, сантехніком, слюсарем-газівником тощо. Вічні обіти склав 31 серпня 1972 року. Ще через три роки – 17 серпня 1975 року – із рук владики Володимира Стернюка отримав священничі свячення. З того часу розпочалося його підпільне душпастирство переважно на теренах Перемишлянщини. Душпастирював під пильним наглядом КГБ (обшук, постійні виклики тощо).

Із виходом Церкви з підпілля о. Іван служив на парафіях у селах Коросно, Унів, Якторів та Великий Полюхів. 3 березня 1993 року разом із о. Миколою Гнатишаком розпочав служіння в Івано-Франківську. В 1996 році виїхав до Великобританії для служіння серед українських емігрантів у Лондоні. Тут о. Іван провів довгих 25 років служіння.

У 2021 році, через поважний вік, повернувся в Україну й оселився в монастирі св. Альфонса у Львові, допомагаючи у служінні у львівських храмах редemptористів.

У січні 2023 року, з огляду на важку хворобу, отця поселили в домі старців у смт Брюховичі, де він і помер 28 лютого 2023 року.

Похорон отця Івана відбувся 1 березня у храмі свцм Йосафата у Львові. Поховали покійного на Голосківському кладовищі (Збиранка) у Львові серед його співбратів по чину.

Зі святими упокой, Христе, душу новопреставленого ієромонаха Івана.

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилає
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____